

גמ"ר 2864/06/13 - מדינת ישראל נגד יהודה פרדוביץ

16 ספטמבר 2015

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
גמ"ר 2864-06-13 מדינת ישראל נ' פרדוביץ
תא"ק 2870-06-13

לפני כבוד השופטת רות רז	
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	יהודה פרדוביץ

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד ליטל מהלל

ב"כ הנאשם - עו"ד חיים נס ועו"ד סיון חורש

הנאשם

מתורגמנית לשפת הסימנים - גב' אליטה אופק

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של גרימת מוות ברשלנות- עבירה לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א- 1961, ועבירה של נסיעה אחורנית- עבירה לפי תקנה 45 לתקנות התעבורה, תשכ"א- 1961.

לפי המפורט בכתב האישום, ביום 06.03.13, בשעה 09:00 או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכב משא מסוג מרצדס מס' ברחוב ברחובות, בתוך חניון, והסיע את רכבו לאחור. אותה שעה, הלך מ ש יליד 1925, מאחורי רכבו של הנאשם, מכיוון ימין לשמאל.

הנאשם, שהבחין במנוח בעזרת מראת הצד הימנית של רכבו, המשיך בנסיעה לאחור, הסיט את הרכב לשמאל ופגע במנוח עם חלקו האחורי של הרכב. כתוצאה מהתאונה, נגרמו למנוח שברים רבים ודימומים בראשו והוא פונה לבית החולים, אושפז עד ליום 20.03.12, אז נקבע מותו.

במעשיו המתוארים, נהג הנאשם ברשלנות וגרם למותו של המנוח.

הנאשם כפר באחריותו לתאונה ולתוצאותיה.

השאלה העיקרית הנמצאת במחלוקת הינה האם היה מגע בין רכב הנאשם לבין המנוח. לטענת המאשימה פגע הנאשם עם החלק האחורי של רכבו במנוח וגרם למותו, ולטענת הנאשם, המודה בכך שהסיע את רכבו לאחור, אין קשר בין הנסיעה לאחור לבין נפילתו של המנוח לכביש ולמותו. לטענת ההגנה מדובר בנפילה עצמית של המנוח.

לאחר שבחנתי את חומר הראיות והעדויות, הגעתי לכלל מסקנה כי דין טענות ההגנה להידחות. שוכנעתי כי הנאשם אחראי לגרימת התאונה ולפגיעה במנוח. אני דוחה את גרסת ההגנה לפיה לא היה מגע בין רכבו של הנאשם למנוח וכי חבלותיו של המנוח נגרמו בדרך שאינה קשורה לאופן נהיגת הנאשם. אני סבורה כי אילו היה פועל הנאשם כנדרש מנהג סביר במקומו, היה באפשרותו למנוע את התאונה.

בפתח הדברים אתייחס לטענת ההגנה מן הצדק לה טען הסניגור. קבלת טענת ההגנה מן הצדק מובילה לביטול כתב אישום כאשר הגשתו או בירורו אינם עולים בקנה אחד עם קיומו של הליך פלילי ראוי והוגן. המבחן להחלת הגנה זו קובע כי על בית המשפט לזהות פגמים שנפלו בהליכים שננקטו ולקבוע את עוצמתם, ללא קשר לשאלת האשם. לבחון אם בקיום ההליך על פגמיו ישנה פגיעה בתחושת הצדק, והאם ניתן לרפא פגמים אלו באמצעים מתונים יותר מביטול כתב האישום.

לא מצאתי כי בעניינו נפלו פגמים העולים לכדי זעקה ופגיעה בתחושת הצדק וביכולתו של הנאשם להתגונן. לא מצאתי קיומה של התנהגות שאינה מתקבלת על הדעת, התנהגות שערורייתית, שיש בה משום רדיפה, דיכוי והתעמרות בנאשם.

לא מצאתי כי התנהלה חקירה מגמתית או מוטה. המחדל היחיד אותו ניתן למצוא הוא אובדן תמונות שנמסרו לע.ת.4 שצולמו על ידי עד ראיה ואשר אבדו. אלא שגם לתמונות אלה אין לייחס משקל רב שכן מדובר בתמונות המתעדות את אופן שכיבת המנוח לאחר הפגיעה ולא את אירוע התאונה עצמו, וכן הואיל וע.ת.4 רשם מיד סקיצה המתעדת את אופן שכיבת המנוח ביחס לרכב על פי אותן תמונות.

לא מצאתי כי המשטרה התעלמה מעדויות או לא חקרה עדים. בוחן לא נשלח למקום התאונה מאחר ותחילה לא היה חשש לחבלות קשות.

בוצע שחזור שדה ראיה על ידי הבוחן המשטרתי במהלכו נכחו גם הנאשם, עורכי דין מטעמו ומומחה לתאונות דרכים מטעמו. אם יש להגנה השגות על אופן ביצוע השחזור אין לכך ולהגנה מן הצדק דבר.

נוכח כל זאת הטענה נדחית.

גרסת הנאשם

הנאשם מסר שלוש הודעות במשטרה. הגרסאות שמסר מצביעות על כך שאליבא הנאשם, פגע במנוח עם החלק האחורי שמאלי של הרכב בעת שנסע לאחור.

הודעתו הראשונה של הנאשם במשטרה

ביום התאונה, 06.03.13, הנאשם מילא טופס 'הודעה על תאונת דרכים' (ת/1), ומסר תיאור ראשוני וספונטני של נסיבות התאונה: "... בעת שנסעתי רוורס הבחנתי באדם זקן ההולך בצד צמוד לקיר הימני הסתכלתי במראה שמ' שלי ופתאום הרגשתי שפגעתי במשהו עצרתי מיד וראיתי שפגעתי באותו אדם זקן שהלך מימיני וקפץ לי לנתיב הנסיעה".

"אני רוצה להדגיש שהאדם הלך בכביש הגישה לחניון במקום שאין בו מעבר להולכי רגל ולא שמר על נתיב הליכה אחיד- הוא קפץ לי לנתיב וכתוצאה מכך פגעתי בו לצערי הרב."

" הייתי צמוד אליו "

הנאשם הגיש עזרה למנוח והושיב אותו.

הנאשם אישר בעדותו בבית המשפט את הדברים שמסר בת/1 ואמר כי היו נכונים לאותו רגע. (עמוד 81 שו' 17)

הודעתו השנייה של הנאשם במשטרה (שתי ההודעות שמסר בתחנת המשטרה תועדו על גבי דיסקים (ת/20)

ביום 7.3.13, למחרת התאונה, מסר הנאשם הודעה תחת אזהרה (ת/17) . בהודעה זו חזר הנאשם, בשינויים קלים, על גרסתו. הנאשם מסר כי מבעד למראת צד ימין הבחין במנוח עומד מימינו ליד קיר הכניסה לחניון. הוא החל בנסיעה לאחור, כשהגיע מול הכניסה לחניון התחתי סטה שמאלה על מנת שלא לפגוע במנוח ובדק מבעד מראת צד שמאל כי אינו פוגע בשומר החניון שהיה משמאלו, ואז הרגיש מכה ברכב. הנאשם עצר את רכבו והבחין במנוח מוטל על הכביש כשהוא מדמם מעל גבה שמאל.

בעוד בהודעה הראשונה אמר כי הבחין במנוח הולך לצד הקיר הימני, בהודעה זו אמר כי המנוח היה בעמידה.

הנאשם מסר כי נסע במהירות אטית : "זה אוטו כבד אי אפשר לנסוע מהר שם, היו לי הרבה סחורות באוטו..." (ת/17 שו' 28).

עם הגעת צוות מד"א למקום אמר להם שהוא זה שפגע במנוח: "...אחרי כמה דקות הגיע אמבולנס ואני קראתי להם שיבואו למקום אמרתי להם הפצוע פזה אני נתתי לו את המכה אני מודה והם אמרו לי זה לא אנחנו מטפלים זו המשטרה..." (ת/17 שורות 12-14).

עוד ציין כי ברכבו מותקנת מצלמת רוורס אך מדבריו עולה כי לא עשה בה שימוש. הוא לא הבחין במנוח באמצעות המצלמה משום שהסתכל במראת צד שמאל ולא במצלמה.

".. אני רוצה שתכתוב שיש לי מצלמה מאחור ברכב. זה מקום מאוד צר והקיר בולט לא חשבתי שהזקן יעבור כי זה מסוכן אמרו לי שיש פה הרבה כמעט תאונות בחניון כי יש מלא משאיות שמביאות סחורה.." (ת/17 שורות 23-25).

הנאשם אמר כי כאשר לא הייתה מותקנת מצלמת רוורס לא יכול היה כלל לנסוע לאחור בחניון ולא היה מצליח להיכנס לחניון. אך הנה, ברגע שהיה עליו לעשות את השימוש במצלמה על מנת למנוע פגיעה באדם בו הבחין עומד סמוך לרכב מאחור, בחר להסיט את מבטו לצד השני ולא להיעזר במצלמה.

הנאשם נשאל בחקירתו מדוע לא בדק שוב את הדרך לפני שהמשיך בנסיעה, לאחר שראה את המנוח, והשיב: " נכון רציתי להסתכל כי ידעתי שהוא עומד אני הסתכלתי במראה השמאלית ואז מיד הייתה המכה אני לא מבין למה הזקן הלך שם, אני תמיד נזהר ואף פעם לא הייתה לי תאונה, המקום הזה מאוד צר הזקן כנראה ניסה לעבור לצד השני.." (ת/17 שורות 30-38).

בהמשך נשאל מדוע לא הבחין במנוח חוצה את החניון על אף שברכבו מותקנות מראות ומצלמת רוורס, לכך ענה הנאשם: "תדמיין שאתה במקומי נוסע לאחור מסתכל במראה הימנית ורואה את הזקן עומד ומסתכל עלי ואז אני ממשיך לנסוע אבל יש שומר בצד שמאל הסתכלתי מה המרחק ביני לבין השומר בזמן שאני אולי שניה נוסע לאחור הזקן החליט לעבור ונפגע מצד שמאל אחורי של הרכב." (ת/17 שורות 47-49).

מכאן, שהנאשם הבין כי הוא נקלע למצב מסוכן ובכל זאת החליט להמשיך בנסיעה רצופה לאחור מבלי להאט או לעצור, כפי שחייבו הנסיבות. הנאשם בחר להסיט את הרכב לשמאל לצורך תמרון בין המנוח שהיה מימינו לבין השומר שהיה משמאלו ואיבד את קשר העין עם המנוח. באמצעות המראות ברכבו ומצלמת הרוורס יכול היה הנאשם להבחין בנאשם לאורך כל מהלך הליכתו, ירידתו מהמדרכה והמשך הליכתו, אך הוא בחר להסיט מבטו מהמנוח והתמקד בצד שמאל של הרכב. היה על הנאשם לתכנן את המשך הנסיעה רק לאחר שוודא כי המנוח לא נמצא בקרבה מסוכנת לרכבו. טענת הנאשם כי הסתמך על כך שהמנוח ימשיך לעמוד ולא ירד לכביש מעידה גם היא על התנהגותו הרשלנית.

לאורך כל הודעתו, הנאשם שב ואמר באופן עקבי, ללא כל הסתייגות, כי פגע במנוח: "... אם הזקן היה מתחיל ללכת אני הייתי עומד, אני פגעתי בו אבל אני ראיתי אותו עומד בגלל זה נסעתי." (ת/17 שורות 64-65).

הנאשם טען בחקירתו כי גם המנוח הבחין בו והם הסתכלו זה על זה. מכאן הבין הנאשם כי המנוח אמור להמשיך ולעמוד ולכן המשיך בנסיעה תוך הסטת הרכב שמאלה (ת/17 שו' 56).

"הזקן עמד ליד הקיר ואני נסעתי רוורס ואז נתתי לו את המכה, יכול להיות שהוא חשב אני עוצר יכול להיות הרבה דברים. אני לא יודע אני יודע רק מה שסיפרתי לך." (ת/17 שורות 76-77).

"אני פגעתי בו מאחורה בצד שמאל מה הוא עשה אני לא יודע אולי הוא לא בסדר אולי הוא רצה להתאבד אולי הוא חשב שאני עוצר אני ראיתי אותו עוצר במאה אחוז" (ת/17 שורות 85-86).

מגרסה זו עולה ביתר שאת נהיגתו הרשלנית של הנאשם. הגם שהבחין במנוח מצדו הימני המשיך בנסיעה מתוך ציפייה שהמנוח לא ישנה את מקום עמידתו ולא ירד לכביש. הנאשם הרגיש מכה בצד אחורי שמאלי של רכבו ולכן נעצר ואז הבחין במנוח שוכב מאחורי הרכב והבין כי פגע בו.

בעדותו בבית המשפט אמר: "אני יודע להגיד שאני ראיתי עד שהייתי קרוב אליו, הסתכלתי לצד שלו, הוא עמד באותו רגע, ואז הזזתי את המבט שלי לצד והרגשתי מכה" (עמוד 83 לפרוטוקול שו' 7-8). מגרסתו עולה כי דווקא כאשר התקרב למנוח שעמד מצדו הימני בחר להסיט את מבטו מהמנוח לשמאל, ואז חש את המכה ברכב.

הודעתו השלישית של הנאשם במשטרה

כשבועיים לאחר התאונה, מת המנוח מפצעיו והנאשם זומן לחקירה נוספת במשטרה ביום 24.03.13 בחשד לגרימת מוות ברשלנות (ת/19).

בהודעה זו חזר הנאשם על הגרסה הקודמת שמסר אך העלה השערה חדשה לגבי מקור המכה אותה הרגיש ברכב, העלה את ההשערה ופסל אותה בעצמו: "..... יש שומר נוסף שלפעמים נותן לי מכה ברכב הוא צוחק איתי חשבתי שזה שוב הוא אבל יצאתי וראיתי שזה אדם" (ת/19 שו' 6-7). בהמשך הודעתו אמר הנאשם כי אותו שומר שצחק אותו לא היה בחניון באותו יום.

הנאשם הסביר כי מדובר במקום צר, הוא נזהר שלא לפגוע בשומר, הניח שהמנוח ימשיך לעמוד במקומו ולכן הסתכל שמאלה וסטה לשמאל. "ואיך שהסתכלתי שמאלה הייתה המכה" (ת/19 שו' 13-14).

עוד עולה כי לאחר שהבחין במנוח מצד ימין והסיט את הרכב לשמאל, מבטו היה מופנה שמאלה למראת צד השמאלית והוא הפסיק להתבונן לצדו הימני. כמו כן, לא עשה שימוש ולא התבונן לאחור בעזרת מצלמת הרוורס. דהיינו, הנאשם הפסיק לעקוב במבטו אחרי המנוח אך בכל זאת המשיך בנסיעה לאחור. הנאשם גם לא האט את מהירות נסיעתו.

מגרסתו ניתן להסיק כי המכה בה חש הייתה מכה ממקור חיצוני, הואיל וסבר כי מדובר במכה שניתנה על ידי אדם אחר. המנוח לא טען כי מדובר במכה מתוך הרכב, כגון תזוזת ארגזים.

אלה היו שלוש העדויות שמסר הנאשם במשטרה ובהן מסר גרסה ברורה ועקבית לפיה פגע במנוח עם הצד האחורי שמאלי של רכבו. הנאשם הרגיש מכה ברכב, עצר את הרכב וראה את המנוח שוכב צמוד לרכב.

עדות הנאשם בבית המשפט:

בבית המשפט חזר הנאשם על תיאור נסיבות האירוע אך הפעם טען כי לא פגע במנוח. הנאשם שב ואמר כי הסיע את הרכב לאחור, ראה את המנוח עומד מימינו, התחיל להסיט את הרכב שמאלה, הביט במראה השמאלית משום שהבודקה של השומר נמצאת משמאל, ובאותו זמן הרגיש מכה באוטו ונעצר באופן מיידי.

הנאשם חזר על הטענה שהעלה בת/19, לפיה סבר כי המכה ברכב ניתנה על ידי שומר שנוהג לעשות כן. אלא שהסתבר כי אותו שומר לא היה אותו יום במקום.

הנאשם הסביר כי בהיותו חירש, הוא רגיש יותר לדברים שקורים מסביב ויכול להרגיש מכה ברכב אף שאינו שומע אותה. עם זאת העיד, כי בשונה מאדם שומע אינו יכול להבדיל בין סוגי מכות ועצמים על פי הצליל שמפיקה המכה ולכן נוהג לעצור את הרכב ולבדוק בכל פעם שמרגיש מכה. על מנת לזהות ממה המכה עליו לראות באופן ויזואלי.

"אני יודע שבאותו היום הרגשתי מכה. אני הייתי בטוח שזה לא הולך רגל. בוודאות" (עמוד 71 שו' 14).

זו גרסה כבושה אותו מוסר הנאשם למעלה משנה לאחר מועד התאונה כאשר בשלוש הזדמנויות קודמות שהיו לו, לא העלה אותה ולא העלה כל ספק בכך שהוא זה שפגע במנוח. להיפך, בכל ההודעות הקודמות אמר כי פגע במנוח. הנאשם הסביר את מתן הגרסאות הקודמות בכך שהיה מבולבל ונסער, ראה את המנוח שוכב מאחורי הרכב והבין כי עליו לקחת אחריות על מה שקרה. לדבריו, לאחר שפנה לעו"ד, צילם את התיק ונרגע, הבין כי לא פגע במנוח. וכך העיד:

"אחרי זמן פניתי לעו"ד וצילמתי את התיק וישבתי בבית במצב יותר רגוע וקראתי ואז הבנתי שלא יכול להיות שאני פגעתי בו." (עמ' 72 לפרוטוקול שו' 7-9).

דהיינו, הנאשם חזר על תיאור נסיבות התאונה כפי שתיאר בכל ההודעות הקודמות שלו אך בעדותו בבית המשפט נתן לנסיבות פרשנות אחרת וטען כי המכה שהרגיש ברכבו אינה מכת הפגיעה במנוח אלא נובעת מסיבה אחרת.

שינוי הגרסה של הנאשם ארע, כך לגרסתו הוא, לאחר שהתייעץ עם עורך דין. כלומר, אינה נובעת ממה שהרגיש, ראה והבין בזמן האירוע.

המסקנה היחידה להסבר המכה שהרגיש הנאשם ברכבו מאחור הינה כי הרכב פגע במנוח. הנאשם לא מסר כל סיבה הגיונית אחרת למכה שהרגיש ברכבו. הנאשם לא חזר בו מגרסתו כי חש במכה אלא חזר בו מהודאתו כי פגע במנוח. הנאשם אמר שוב ושוב, כי הרגיש מכה ברכב בחלקו האחורי. המכה דמתה בעיניו למכה שנותן אדם על הרכב והוא חשב כי מדובר במכה שאחד השומרים נוהג לתת על הרכב כמשחק. מכאן, שהמכה התאימה בעיניו, למכה הנגרמת מגוף אדם.

המכה שהרגיש ברכב גרמה לו לעצור את רכבו. לו לא היה חש במכה היה ממשיך בנסיעה ועולה עם הרכב על המנוח. לו היה המנוח נופל לכביש באופן עצמי מבלי שנפגע על ידי הרכב לא היה הנאשם מרגיש מכה ברכב ולא הייתה לו כל סיבה לעצור את הרכב ולרדת לבדוק מה ארע מאחורי רכבו.

לטענת הנאשם המכה שהרגיש יכולה הייתה להיגרם מכל גורם אחר. הנאשם נתן בעדותו דוגמאות למקרים בהם הרגיש מכות או רעשים, עצר את הרכב ובדק מה מקור הבעיה. אלא שבמקרה הנדון, לא הייתה בעיה במנוע, לא הייתה בעיה בחלק אחר של הרכב, לא במטען שברכב ולא כתוצאה מכל גורם אחר או סיבה אחרת. הסיבה היחידה האפשרית הסבירה למכה בה הרגיש הנאשם בחלקו האחורי של הרכב היא הפגיעה של הרכב במנוח. הפגיעה במנוח שהלך מאחורי רכבו של הנאשם גרמה להטחתו כלפי הכביש לפציעתו ולמותו.

מיד כשיצא מן הרכב הבחין במנוח השוכב מאחורי הרכב עם פניו על הכביש.

אחת הסיבות שמסר הנאשם כסיבה אפשרית למכה שהרגיש היא מכה ברכב שנהג לתת אחד השומרים בחניון. אלא שאותו שומר לא היה בחניון אותו יום והשומר שהיה עד לתאונה ומסר עדותו, לא נתן כל חבטה ברכב. לכן, גרסת הנאשם בדבר סיבה אחרת למכה, מלבד הפגיעה במנוח, נסתרה. כבר כעת יש לציין כי עדות השומר מחזקת ותומכת בפגיעת רכב הנאשם במנוח.

יש לפסול גם סברות נוספות שהעלה הנאשם כמקור למכה בה הרגיש. לדבריו: "כתוב פה שראיתי מכה, זה אומר שבהתחלה כשנסעתי הרגשתי מכה. זה יכול להיות הרבה דברים כמו שאמרתי קודם - ענף של עץ, קרטון וכו', לא הבנתי מה זה וירדתי מהאוטו, הלכתי אחורה ואז ראיתי בן אדם והבנתי שזו מכה, אבל לא ספציפית ראיתי מכה בין האוטו לאדם" (עמוד 94 לפרוטוקול ש' 25-27). אין אלא לדחות את הסברות הנוספות העלה הנאשם. הנאשם חש מכה בחלק האחורי של הרכב, לא של ענף ולא של קרטון. הוא פנה לחלק האחורי של הרכב על מנת לבדוק במה פגע עם רכבו ואכן המנוח שכב מאחורי הרכב, עם רגליו קרוב לרכב. הנאשם אישר בעדותו כי לא עלה עם רכבו על המנוח.

הנאשם אישר בחקירתו הנגדית כי לא יכול היה לדעת מה התכוון המנוח לעשות, להמשיך לעמוד במקום בו הבחין בו או להמשיך בהליכה (עמוד 83 לפרוטוקול ש' 17-19). לכן, הסתמכותו על כך שהמנוח לא ישנה מיקומו מצביעה על

רשלנותו.

הנאשם אישר בעדותו כי נסע לאחור בנסיעה רצופה, הסיט את הרכב לשמאל על מנת להתרחק מהמנוח שעמד מימין, הסתכל שמאלה לעבר השומר ואז בדיוק הייתה המכה. שנייה קודם כשהביט לימין, ראה את המנוח עומד. (עמוד 84 שו' 12-20). עוד אישר הנאשם כי ביקש לעבור בין המנוח שהיה מימין לבין השומר שהיה משמאל. (עמוד 84 שו' 26).

הנאשם אישר כי הרגיש את המכה ברכב כשהגיע בערך מול הכניסה לחניון התת קרקעי.

הנאשם חזר והעיד כי שינה את גרסתו לתאונה בהתאם לחומר הראיות שבתיק:

"ש. תאשר לי שאתה מסרת במקום התאונה אפילו גם למד"א שהגיעו וגם אחכ בגרסות שלך במשטרה, שאתה פגעת עם הרכב בהולך הרגל והיום במסגרת המשפט אתה אומר שאתה לא יודע או לא פגעת בו

ת. במשטרה אני אמרתי, נכון. פה אני אומר שלא. בגלל החומר שבתיק אני מבין משהו אחר"(עמוד 92 לפרוטוקול שו' 10-13)

בהודעה השנייה(ת/13) מסר הנאשם כי הרגיש במכה ברכבו בחלק אחורי שמאלי. כך גם סימן את מיקום הפגיעה ברכב עצמו בסקיצה ת/2א. הנאשם ביקש לחזור בו מדברים אלה במהלך עדותו וטען כי רק משום שהמנוח שכב מאחורי רכבו באלכסון קרוב לצד שמאל חשב כי פגע בו עם צד שמאל של הרכב.

הנאשם לא חזר בו מתיאור נסיבות התאונה, לא חזר בו מכך שהרגיש מכה בצד אחורי של הרכב, מכה שגרמה לכך שיעצור את הרכב. מכה זו הינה מכת הפגיעה במנוח.

הפרשנות החדשה של הנסיבות, התגבשה, כך לדברי הנאשם, רק לאחר התייעצות עם עו"ד ובחינת חומר הראיות שבתיק, זמן רב לאחר האירוע. מדובר בגרסה בה מבקש הנאשם לתת פרשנות שונה לנסיבות התאונה אותן תיאר בהודעות הקודמות והברורות שמסר מספר פעמים לאחר התאונה.

הנאשם לא הסביר מה בחומר הראיות שקרא גרם לו להבין כי לא יתכן שהוא זה שפגע במנוח

(עמוד 72 שו' 8-9).

אך עדיין, גם בעדותו בבית המשפט גרס הנאשם :

" הסתכלתי ימינה ראיתי בן אדם עומד. כשהמשכתי לנסוע הוא עדיין עמד שם. רציתי להזיז את האוטו שמאלה כדי

למנוע פגיעה. הסתכלתי שמאלה לראות שאני לא פוגע בשומר. אז הרגשתי את המכה" (עמוד 76 שורות 29-31 לפרוטוקול). מכאן, שהנאשם חוזר ואומר כי הרגיש מכה אך מבקש לתת לדברים אלה פרשנות שונה הנדחית על ידי.

הגרסה החדשה של הנאשם הינה בבחינת עדות כבושה שערכה והמשקל שיש לתת לה מועטים. איני מקבלת את ההסבר שמסר הנאשם לכבישת העדות כהסבר סביר.

בע"פ 5730/96 רציאני נ' מדינת ישראל, נפסק על ידי כבוד השופט י' קדמי כדלקמן :

"... גם נאשם הכובש את גרסתו חייב ליתן הסבר סביר ואמין בדבר הטעם לכבישתה של הגרסה; ובמקום שלא ניתן טעם כזה, נושאת הגרסה המאוחרת תווית של חשד, שמא היא כוזבת. תווית כזו טעונה הסרה; וכל עוד לא הוסרה הריה מעיבה על אמינותה של הגרסה."

לאחר שבחנתי את הנימוקים שהעלה הנאשם לעניין כבישת גרסתו מצאתי כי הנימוקים אינם משכנעים ויש לדחותם. הנאשם העיד כי לאחר שפנה לעו"ד, לאחר שצילם וקרא את חומר הראיות הבין שיכול להיות שלא פגע במנוח. דהיינו, גרסת הנאשם אינה מבוססת על הדברים שאירעו בזירת התאונה, דברים שראה הנאשם או הרגיש, אלא מבוססים על לימוד חומר הראיות והתאמת הגרסה החדשה לאותו חומר ראיות כך שמצבו המשפטי יוטב.

אין לקבל טענת הנאשם כי גרסתו הראשונה הושפעה מכך שהיה נסער ומבולבל בעקבות התאונה. אכן את ההודעה הראשונה מסר מיד ביום התאונה, אך אותה עת לא היה מדובר בתאונה קטלנית אלא בפגיעה שלא נחשבה חמורה. את ההודעה השנייה והשלישית מסר בשלבים מאוחרים יותר, כאשר יש להניח כי כבר לא היה במצב של בלבול, ועדיין חזר והודה כי פגע במנוח.

לסיכום גרסת הנאשם:

הנאשם הסיע את הרכב לאחר, הבחין במנוח עומד או הולך מצד ימין של הרכב, הסיט מבטו לשמאל, הסיט את הרכב לשמאל, איבד קשר עין עם המנוח ואז הרגיש מכה בחלק האחורי של הרכב. המכה גרמה לכך שעצר את הרכב, יצא ממנו והבחין במנוח שוכב מאחורי הרכב. סברות שהעלה הנאשם למקור המכה נדחו על ידי, חלקן גם על ידי הנאשם. מגרסת הנאשם עולה המסקנה היחידה הסבירה כי המכה בה הרגיש בעת שהסיע את רכבו לאחר היא מכת הפגיעה במנוח, אשר גרמה למותו.

ע.ת.3, לאו ספיר, שומר בחניון.

מדובר בעד ראיה יחיד לתאונה. העד הינו שומר בחניון. בחניון קיימת עמדת שמירה של השומר (בודקה) הנמצאת משמאל כיוון נסיעת הנאשם לאחר. בזמן התאונה היה העד מחוץ לבודקה.

העד הבחין במנוח עוד טרם הגעתו של רכב הנאשם. המנוח היה על המדרכה הצרה שמול הבודקה, לפני הכניסה לחניון תת קרקעי. המנוח פנה לעד בשאלה היכן ניתן לקבל עיתונים והעד מסר לו כי החלוקה הינה ברחוב הרצל. השיחה ביניהם התנהלה כשהעד יושב על כיסא ליד הבודקה. העד תיאר כי היה שקט באופן יחסי, שעת בוקר.

המנוח ירד מהמדרכה, הספיק להתקדם 6-7 צעדים (עמוד 20 שו' 12) והתקדם לעבר היציאה לכיוון רחוב הרצל. העד תיאר על גבי סקיצה (ת/2) את מסלול נסיעת הרכב ומסלול הליכת המנוח. המעבר לרחוב הרצל נמצא מאחורי המשאית בצד של המדרכה הצרה.

רעש המנוע של הרכב הסב את תשומת לבו של העד לרכב המתקרב בצורה מסוכנת אל הולך הרגל באופן שהעד הבין כי עומד לקרות אסון. הדבר גרם לו לקום ממקומו, לצעוק לעבר הנאשם אשר לא הגיב לצעקותיו, עד ששמע מכה והבחין במנוח נפגע. רק בשלב מאוחר יותר התברר לו כי הנאשם חירש ולא שמע את קריאותיו.

העד ראה את רכבו של הנאשם נוסע לאחור ותיאר כי הנאשם פגע במנוח עם החלק האחורי של הרכב. העד הסביר את מיקום הפגיעה באופן שאם הוא עומד עם הפנים מול החלק האחורי של המשאית הפגיעה הייתה יותר בחלק השמאלי מאחור. (עמ' 12 לפרוטוקול שורות 23-25).

העד העיד כי ביקש מספר פעמים בעבר מהנאשם לנסוע בזהירות. (עמוד 12 שו' 9).

העד תיאר כי כשהבחין במנוח יורד מהמדרכה ושמע את רעש המנוע של הרכב המתקרב בנסיעה לאחור, וידע כי מדובר באדם מבוגר שבקושי הולך, צעק לרכב להיזהר: "אני רואה שהוא לא מגיב. והמהירות רק מתגברת במקום שתרד. אחר כך אני צועק עוד פעם. ממש צעקות. עד ששמעתי בום. ראיתי שאדם נופל עם הפנים... אני קפצתי מהכיסא לכיוון הנהג, כבר התקרבתי לאוטו לסמן לו. בזמן הפגיעה שמעתי רק את הבום. לא ראיתי את הפגיעה עצמה. ראיתי את הולך הרגל נוחת. ראיתי את הולך הרגל נופל. מועד ונופל זה משהו אחר. זה משהו אחר שהוא מועף. אני ראיתי אותו מועף. האוטו לפי הניסיון שלי וההשערה שלי לא נוסעים במהירויות כאלה ברברס. כאשר אני שומע פול גז ברברס ... סתם לא הייתי צועק. אם רכב נוסע בעדינות אני גם לא חושש כי אני יודע שהוא מסתכל קדימה ואחורה לא נוסע בצורה לא אחראית. כאשר שמעתי את רעש הגז זה מה שהקפיץ אותי וצעקתי." (עמ' 13 לפרוטוקול שורות 1-10).

העד העיד כי כלי רכב בסדר גודל של רכב הנאשם יכול להיכנס לחניון בנסיעה רגילה קדימה ולא היה צורך בנסיעה אחורנית.

עוד עולה מעדותו כי המנוח ירד מהמדרכה לכביש והנאשם המשיך בנסיעה מבלי להאט. העד שמע רעש של פגיעה, "בום", ואז הבחין בהולך הרגל נופל, קדימה. העד לא ראה את המכה עצמה אך שמע את המכה ומיד לאחריה ראה את הולך הרגל מועף. העד הדגיש כי הולך הרגל לא נפל לכביש בצורה של מעידה. עדותו שוללת את הפרשנות המאוחרת של הנאשם לתאונה ושוללת את נפילתו העצמית של הולך הרגל לכביש. עדותו מלמדת על מכה שגרמה להולך הרגל ליפול לכביש.

העד תיאר נסיעה מהירה של הרכב לאחר, מהירה ביחס למהירות נסיעתם של רכבים אחרים בחניון. לדבריו, כל רכב מאט כאשר מתקרב אל הבודקה, אך הנאשם "לא התכוון להאט על ידי. הוא נסע והמשיך לנסוע." (עמ' 18 לפרוטוקול שורות 25-30). העד הסביר כי שמע את "הטורים של האוטו עולים והאוטו כאילו מאיץ" (עמוד 19 שו' 8). רעש המנוע, רעש "הגז" הוא גם מה שהיסב את תשומת לבו לסכנה המתקרבת.

העד התייחס למהירות של נסיעה לאחר. לדבריו, במהירות כזו בה נסע הנאשם לא נוסעים לאחר.

העד תיאר כי ישב ליד הבודקה אך קפץ ממקומו, "קפצתי. כי ראיתי שהוא נוסע...שמעתי את הגז וראיתי את הולך הרגל הולך לעבור שם. צעקתי תאט, סע לאט. עד שהתקרבתי לאוטו שמעתי את הבום. לא הספקתי להגיע לצד של הנהג" (עמוד 16 שו' 29-30).

בפני העד הוצגו צילומים של מקום התאונה (נ/1-4). בצילומים אלה נראית המדרכה הצרה הנמצאת מול הבודקה, עליה הלך המנוח. בצילום נ/4 ניתן לראות את העד משחזר את אופן הליכתו של המנוח, יורד מהמדרכה לכביש. בעדותו סימן העד את מהלך הליכתו של הולך הרגל ומקום הפגיעה.

העד חזר ואמר בחקירה הנגדית כי לא ראה את הפגיעה עצמה. כאשר זיהה את המצב המסוכן הנוצר מכך שהמנוח ירד לכביש והרכב ממשיך לנסוע לאחר, קפץ ממקומו וצעק על מנת להזהיר את הנאשם. "עוד לא הסתפקתי להגיע לנהג. לא ראיתי את הנהג. הייתי בערך אמצע האוטו בגלל זה לא ראיתי את הפגיעה. הייתי בערך באמצע הדופן." (עמ' 17 שורות 16-17). העד לא הצליח לראות את הנעשה מאחורי הרכב. הוא הגיע למרחק של כ-2 מ' מדופן הרכב ובשלב זה שמע את רעש המכה.

העד שלל אפשרות כי הרעש ששמע נגרם מנפילה עצמית של המנוח :

"ש. יכול להיות כי הבום הזה מנפילה של הולך הרגל עצמו שמעד.

ת. לא. האוטו נעצר אחרי הבום. אני ראיתי את האדם נופל וראיתי את הרכב נעצר אחרי 30-40 ס"מ הוא נעצר. חצי מטר מקסימום. " (עמ' 22 לפרוטוקול שורות 24-26).

העד שלל אפשרות כי הרעש ששמע הוא רעש של סחורה בתוך הרכב והוסיף כי יודע שהנאשם

מוביל "קרטונים קלילים של תרופות. יש לי 15 מכוניות כאלה שפורקות אצלי " (עמוד 23 שו' 2).

על אף שהעד לא ראה את הפגיעה עצמה, מביאה עדותו למסקנה אחת ויחידה כי הולך הרגל נפגע מרכב הנאשם. העד שמע רעש של מכה וראה את הולך הרגל מועף ונוחת על הכביש. לו היה הולך הרגל נופל נפילה עצמית לא היה נשמע רעש המכה אותה שמע העד. לדבריו הרעש ששמע היה רעש של פח וכי לא היה במקום כל גורם אחר שיכול היה

לגרום לרעש. כאן המקום לשוב ולהדגיש כי גם הנאשם הרגיש את המכה ברכבו בחלק האחורי. שתי העדויות מביאות למסקנה כי הולך הרגל נפגע על ידי הרכב ולא נפל מעצמו.

העד התייחס לאופן הליכת המנוח. תיאר כי הלך " כמו אדם בן 80 פלוס בקושי הולך"... "הוא מדדה לאט. זה מה שהדאיג אותי ולכן צעקתי"... "הליכה שפופה, בן אדם מבוגר" (עמוד 19 ש' 19-23).

העד הסביר בעדותו כי הפגיעה בהולך הרגל הייתה עם מדרגת הרכב מאחור וכי ראה במקום הפגיעה ברכב שקע וכן אזור נקי בעוד שיתר הרכב היה מלוכלך. הגם שאני נותנת אמון בתיאור זה שמסר העד, הרי שאין בכך כדי להוות ראיה לגבי מקום הפגיעה ברכב. העד אינו בוחן או חוקר תאונות דרכים, והסימן שאני מאמינה כי ראה ברכב, אינו יכול להוות ראיה לגבי מקום הפגיעה בהולך הרגל.

העד העיד כי העלייה לכיוון החניון העילי בכיוון נסיעת הנאשם הינה עליה מתונה. עוד העיד כי אין במקום מרצפות שבורות אלא "תפר" בין חלקי החניון. (עמוד 21 ש' 4). בצילומים נ/3 -4 ניתן להבחין באופן ברור בתפר. אך ניתן להבחין עוד כי אין במקום בליטות יוצאות דופן או הבדלי גובה בין הרצפות שיכולות לגרום למעידה או נפילה. מדובר באבנים משתלבות שבצילום נראות תקינות ואחידות.

עוד העיד כי גם הנאשם ידע כי פגע הולך הרגל וכאשר יצא מהרכב תפש את ראשו. העד שמע בום ולאחר מכן ראה את הולך הרגל עף ומכאן הבין כי הרכב פגע בהולך הרגל, כפי שגם הנאשם הבין.

לדבריו, כיוון השכיבה של הולך הרגל בכביש היה כאשר ראשו מופנה לצד הרחוק מהרכב, והוא שכב על בטנו, על הפנים.

העד העיד כי היו אנשים נוספים מהמשרדים בבניינים הסמוכים שראו את התאונה מלמעלה. יש להניח כי אותם עדים אליהם מתכוון העד יצאו לחלונות להביט על האירוע, רק לאחר התאונה, שכן העד העיד שהצעקות שצעק לעבר הנהג היו צעקות רמות שנשמעו בסביבה. ניתן להבין מעדות זו כי השכנים שיצאו לראות מה קורה יצאו רק לאחר ששמעו את הצעקות, ולא הבחינו באירוע התאונה אלא בתוצאות האירוע. עדי ראיה לא ירדו לחניון על מנת למסור דיווח על אופן קרות התאונה מכיוון שלא ראו אותה.

תמונה שנמסרה לשוטר במקום הייתה תמונה של מצב המנוח לאחר הפגיעה. אותו עד שמסר לשוטר את התמונה לא אמר לשוטר כי הבחין בתאונה. לו היה אומר לשוטר כי היה עד ראיה לתאונה, חזקה כי השוטר היה מציין זאת, רושם פרטיו וגובה עדותו או מפנה או למשטרה.

ההגנה טוענת כי גרסת העד מלאה בסתירות ובאי דיוקים אודות המקרה וכי אין להסתמך כלל על עדותו. ההגנה טוענת כי מדובר בעד שכלל לא ראה את מגע בין רכב הנאשם למנוח וכי עדותו לעניין התאונה היא בגדר השערה בלבד.

אין דעתי כדעת ההגנה. התרשמתי מעדות אובייקטיבית של העד שאף אמר: "אני צר לי על הבן אדם. זה בן אדם נכה. שקרה לו מה שקרה. כואב לי הלב על הנהג. אם הוא היה שומע הוא היה עוצר. אז היה נמנע כל הסיפור הזה" (עמוד 14 ש' 30-32). העד העיד כי ראה את הנאשם מספר פעמים בעבר מתוקף תפקידו כשומר בחניון ואמר כי אין הוא רוצה שיגרם לנאשם כל רע. מדברים אלה עולה כי העד מוסר עדות ללא משוא פנים וכי הוא מצר על מצבו של הנאשם.

העד עשה עלי רושם מהימן בעדותו. עדותו הייתה קוהרנטית, אמינה ועקבית. אכן, העד לא ראה את רגע הפגיעה עצמה אך עדותו מביאה למסקנה יחידה סבירה כי הפגיעה הייתה כתוצאה מפגיעת הרכב. העד ראה את ההתרחשות לנגד עיניו, קפץ ממקומו על מנת להזהיר את הנאשם אך לא הספיק, שמע את רעש המכה וראה את המנוח מועף באוויר ונופל. אין זו השערה, אלא תיאור הנסיבות שהביאו לפגיעה במנוח. מדובר בראיה נסיבתית המצטרפת לעדותו של הנאשם להוכחת הפגיעה של הרכב במנוח כסיבה לפציעתו ומאוחר יותר למותו.

ע.ת.4, דוב מרקוביץ, שוטר-סייר תנועה

העד הגיע לזירת התאונה מיד לאחריה, ורשם שני דו"חות פעולה (ת/6 ות/7). כאשר הגיע למקום המנוח כבר פונה לבית חולים. לדבריו, נמסרו לו תמונות שצולמו מלמעלה על ידי אחד השכנים מהבנינים הסמוכים, באמצעות מכשיר טלפון נייד. העד העביר את התמונות לבוחן אלא שמכשיר הטלפון אבד והתמונות נמחקו.

על פי התמונות ערך העד סקיצה בת/6 ורשם את מיקום הרכב ומיקום המנוח ביחס לרכב. בסקיצה נראה המנוח סמוך לחלקו האחורי של הרכב, לערך במרכז, כשראשו בצד הרחוק לרכב. המנוח נראה שוכב ישר קדימה ולא באלכסון.

ע.ת.6, ברק יצחק, בוחן תנועה משטרת.

כיוון שבתחילה סברו במשטרה כי מדובר בתאונת דרכים בה נפגע אדם באורח קל, לא נשלח בוחן למקום באותו היום. התאונה נחקרה על ידי בוחן משטרה לאחר ארבעה ימים.

הבוחן הגיע לזירת התאונה ביום 10.03.13, וערך את המסמכים הבאים:

סקיצה(ת/9), לוח צילומים(ת/10), דו"ח בוחן(ת/11), סקיצות (ת/12), תרשים וסקיצות נלוות(ת/13), מזכרים(ת/14, ת/15). הוגש גם סיכום תיק החקירה(ת/23).

הבוחן העיד כי בצד ימין של הרכב מותקנות שתי מראות צד, מראה רגילה ומראה פנורמית, ובחלק האחורי מותקנת מצלמת נסיעה לאחור. הבוחן הסביר כי הנהג יכול לראות על מסך המותקן לפניו באזור לוח השעונים את הצילומים שמצלמת מצלמת הרוורס. המצלמה הייתה תקינה.

" זה אומר כי בכל שלב בו היה הולך הרגל מהרגע שראה אותו הנהג ועד לרגע בו הוא נפגע ניתן היה לראות אותו או במראות מצד ימין או במצלמת הנסיעה לאחור " (עמוד 48 ש' 26-27). "במראה הפנורמית מצד ימין ניתן להבחין בהולך הרגל במקום בו הוא עמד, כמו גם במראת צד ימין הרגילה. במצלמת הנסיעה לאחור ניתן לראות את הולך הרגל במקום בו סימן הנהג שהוא נפגע ונפל." (עמ' 48 לפרוטוקול שורות 19-21).

ברכב היה מותקן ס זמזם אך הוא לא פעל. הבוחן העיד כי אין חובה להתקין זמזם אך אם הותקן הזמזם היה עליו לפעול. אציין כי חשיבות הזמזם הינה בנסיעה לאחור, על מנת להזהיר את העוברים ושבים כי מדובר ברכב הנוסע לאחור במיוחד כאשר הנהג אינו נעזר במכון.

הבוחן קבע כי על פי הממצאים במקום התאונה והעדויות הוא הגיע למסקנה כי הנאשם נכנס לחניון בנסיעה לאחור ופגע עם החלק האחורי של רכבו במנוח אשר הלך בחניון. הנאשם מסר כי הבחין במנוח מצד ימין של המשאית וכאשר הסיט את מבטו לשמאל פגע במנוח. בניסוי שדה הראייה שערך הבוחן נמצא כי אילו היה הנאשם מסתכל במצלמת הרוורס המותקנת ברכבו יכול היה להבחין במנוח. בוחן התנועה ציין כי הדו"ח נערך ביום 24.03.13 עפ"י ממצאים שנאספו ממקום התאונה ביום 10.03.13.

הבוחן העיד כי כאשר הגיע למקום היה הכביש יבש ותקין, כביש של אבנים משתלבות. קטע הדרך אותו נסע הנאשם לאחר עד למקום התאונה היה 23.5 מ'. מדובר בכביש של כניסה לחניון. בלוח הצילומים ניתן להבחין כי מימין לרכב ישנה מדרכה צרה מאוד ומימינה קיר.

ביום 10.3.13 נערך ניסוי שדה ראיה עם הרכב המעורב בתאונה. הנאשם כיוון את מראות הרכב כפי שעושה בזמן נהיגה. " המסקנות היו, לפי מה שמסר הנאשם בניסוי, ניתן היה לראות את הולך הרגל בכל שלב מהרגע שהוא ראה אותו לראשונה ועד לרגע שהוא נפגע ונפל." (עמ' 49 לפרוטוקול שורות 28-29).

מעדות הבוחן עולה כי הנאשם יכול היה להיכנס עם הרכב לחניון בנסיעה לפנים, ללא כל קושי. בהמשך דרכו, בחניון העילי, שם התכוון לפרוק את הסחורה, צריך היה לבצע תמרון על מנת לצאת, אם היה נכנס עם חזית הרכב.

הבוחן תר אחר ראיות נוספות ובדק האם צולמה התאונה על ידי מצלמות הנמצאות בסביבה אך לא נמצאו צילומים כאמור.

הבוחן התייחס בעדותו למסקנות בת/23 לפיהן הנאשם לא נקט באמצעי זהירות בעת הנסיעה לאחור. העיד כי מרגע שראה הנאשם את המנוח לראשונה יכול היה להבחין בו בכל שלב וכי שדה הראייה לאחור היה פתוח לחלוטין לכל אורך הנסיעה של הנאשם לאחור. עוד העיד, כי הנאשם לא נעזר במכון על אף שיכול היה להיעזר לשם כך בשומר החניון שנכח במקום.

הבוחן אישר כי הכביש בכיוון נסיעת הנאשם הינו בעליה (העדויות מצביעות על כך שמדובר בשיפוע קל). בכביש לא היו בורות או מהמורות והוא לא בדק הבדלי גובה בין האבנים. עוד אישר כי קיים "תפר", חגורת בטון באזור התאונה (צילומים נ/3-4).

הבוחן אישר כי אינו יכול לדעת באיזה חלק של הרכב הייתה הפגיעה אלא להניח כי הפגיעה הייתה בחלק האחורי של הרכב, במקום בו יכול היה הנאשם להרגיש את המכה כפי שהעיד.

הבוחן העיד כי מקום האימפקט המדויק אינו ידוע, אלא רק אזור האימפקט עליו הצביעו הנאשם והשומר. מדובר באזור אימפקט בגודל של חצי מטר על חצי מטר כפי שמסומן בסקיצה ת/12, במרחק של 3.30-3.80 מ' מהכניסה לחניון התת קרקע ובמרחק של 2 מ' מהחומה.

בנוגע למהירות נסיעתו של הנאשם לאחר, העיד כי הנאשם נהג שלא בהתאם לתנאי הדרך, בכניסה לחניון. עם זאת, אמר כי למהירות נסיעת הנאשם אין חשיבות הואיל והנאשם יכול היה לראות את הולך הרגל ולמנוע את הפגיעה בו.

הבוחן העיד כי אינו יודע מה הייתה מהירות נסיעתו של הנאשם, והסביר :

"...בכל מקרה בתאונה זו הנהג ציין בעדותו שהוא ראה הולך רגל מצד ימין של הרכב, הבדיקה של האמצעים ברכב הראו כי הוא יכול היה לראות את הולך הרגל בכל שלב. פשוט לא הסתכל ולא השתמש באמצעים שיש לו. לכן אין קשר, לדעתי, לתאוצת הרכב או למהירות בה הוא נסע. פשוט לא הבחין בהולך הרגל שהיה מאחוריו ופגע בו. אם זה ב- 20 קמ"ש או 80 קמ"ש זה לא מה שהיה צריך לבדוק בתאונה. גם לא הייתה אפשרות.

ש. לשיטתך אין חשיבות לגבי מהירות הנסיעה של הנאשם

ת. יש חשיבות לעניין הפגיעה בהולך הרגל והנזק שנגרם להולך הרגל - לעוצמת הפגיעה. אין חשיבות לעניין המהירות לעובדה שהוא יכול היה לראות את הולך הרגל ולא לפגוע." (מעמ' 56 שורה 27 עד עמ' 57 שורה 2).

בתשובה לשאלה עד כמה הסתמך על עדותו של שומר החניון בעת שערך את חוות הדעת, העיד כי מדובר בחיזוק בלבד לעדות שמסר הנאשם בעצמו. גם מבלי עדות השומר היה מגיע למסקנה זוהי.

הבוחן העיד כי אם היה המנוח שוכב על הכביש בלי קשר לפגיעה על ידי רכב הנאשם, לא הייתה כל סיבה לכך שהנאשם יעצור את הרכב ויציא לראות במה פגע, אלא היה ממשיך בנסיעה ודורס אותו.

הבוחן העיד כי לא מצא צורך לערוך שחזור עם השומר בנוסף להודעה שמסר ולסקיצה שערך.

הבוחן ערך את שחזור התאונה מספר ימים לאחר שקרתה ולא יכול היה לראות אם היו סימנים על גבי הרכב ולא היה באפשרותו להתייחס לעדות השומר בדבר סימן פגיעה או ניגוב אבק ברכב. כאשר הרכב נבדק על ידי הבוחן הוא היה נקי.

לאחר שבדקתי את עבודת הבוחנות והחקירות שנערכה בתיק, לא מצאתי כי נעשו בתיק מחדלי חקירה משמעותיים שיש בהם כדי לפגוע בהגנת הנאשם ובוודאי לא כאלה שיש בהם כדי להביא לזיכויו הנאשם.

ראה ע"פ 1826/14 רווית דוד נ' מדינת ישראל, שם, קבע בית המשפט העליון כי:

"הלכה היא כי אין במחדלי חקירה כשלעצמם כדי להביא לזיכויו של נאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת האשמה (ראו למשל: ע"פ 8447/11 סולימאן נ' מדינת ישראל (24.9.2012); ע"פ 6040/05 אלנבארי נ' מדינת ישראל (9.8.2006); רע"פ 2132/11 ארז נ' מדינת ישראל (20.3.2011)). ממארג הראיות הכולל בעניין דנן, מתקבלת תמונה מלאה באשר לאופן התרחשות התאונה."

הבוחן לא הגיע למקום התאונה מיד לאחר התרחשותה משום שלא כל תאונות דרכים נחקרות על ידי בוחן משטרה. לכן גם לא נבדק רכב הנאשם סמוך למועד התאונה.

הנאשם הודה כבר בהודאה הראשונה שמסר כי פגע במנוח.

ההתרשמות הראשונית ממצבו של המנוח הייתה כי לא נפגע באופן חמור שכן הצליח לקום ממקומו בעזרת הנאשם ותקשר עמו.

הנאשם הודה בכל חקירותיו בפני הבוחן כי פגע במנוח. גם לפי דברי השומר פגע הרגב במנוח.

אכן, לו היו נשמרות התמונות שצולמו על ידי עד אלמוני, היה הדבר עוזר להבין את אופן הפגיעה, אך אין ספק כי התמונות לא היו יכולות לשלול את המסקנה כי הרכב פגע במנוח. מעדות ע.ת.4 עולה כי היה מדובר בתמונות שתיעדו את שכיבתו של המנוח על הקרקע לאחר התאונה. אין המדובר בסרטון או תמונה המתעדת את רגע התאונה. התמונה של מנוח המנוח מאחורי הרכב לאחר התאונה לא יכולה הייתה להסביר אם הייתה פגיעה או לא. זאת ועוד, אופן שכיבת המנוח תועד בסקיצה על ידי ע.ת.4 על פי התמונות.

לא היו עדי ראיה נוספים לתאונה והעד שמסר את התמונות לע.ת.4 לא הודיע כי ראה את התאונה.

לכן, המחדל, אם היה, באיבוד התמונות, לא פגע באופן משמעותי בהגנת הנאשם ואין בו בלבד כדי להביא לבטול כתב

האישום. בפני בית המשפט נמצאות יתר הראיות מהן מתבקשת המסקנה כי הנאשם אחראי לפגיעה במנוח.

כך גם לעניין אי בדיקת רכב הנאשם. הואיל ועל פי העדויות העדר נזק ברכב אינו מעיד בהכרח על העדר מגע בין הרכב למנוח, אין המדובר במחדל משמעותי. יש להדגיש שוב כי הרכב לא נבדק שלא עקב רשלנות הבוחן אלא מאחר ולא הגיע בוחן לזירת התאונה בשל מידע על תאונה שאינה חמורה.

נר קוסטיקה, מומחה ההגנה, חוות דעת (נ/6).

העד ערך חוות דעת נגדית לחוות דעת הבוחן המשטרתי. העד נכח בזירת התאונה במועד בו ערך הבוחן המשטרתי את ניסוי שדה הראיה. העד אישר כי המדידות שערך הבוחן בשטח, כפי שגם באו לידי ביטוי בסקיצות ובתרשימים, מקובלות עליו.

העד חלק על עדות הבוחן המשטרתי והגיע למסקנה כי הנאשם לא נפגע כתוצאה מפגיעת רכב. מסקנותיו מבוססות על היעדר כל ממצא לפגיעה על גבי הרכב, היעדר עדויות ראיה לפגיעה, קיומה של אפשרות לנפילה עצמית של המנוח ואימוץ גרסת השומר על ידי הבוחן המשטרתי בניגוד לחוקי הפיזיקה.

העד טען כי לא יתכן שהנאשם נהג בחניון במהירות של 50 קמ"ש. לדבריו, המהירות הסבירה במקום היא עד 10 קמ"ש. אלא שלא נשמעה כל טענה כי הנאשם נהג במהירות של 50 קמ"ש. השומר העיד כי הנאשם נסע מהר תוך שהוא מתייחס למהירות נסיעה בחניון, אך לא היה מסוגל להעריך מהירות הנסיעה. השומר שמע רעש גז והתרשם מכך שהנאשם מאיץ ונוסע מהר. מדובר בהתרשמות והערכה של עד ראיה, כאשר גם מומחה ההגנה מסכים כי עדויות של עדי ראיה לגבי מהירות ומרחקים, הן בגדר הערכות לא מדויקות בלבד.

העד אישר כי הנסיעה בחניון לאחר צריכה להתבצע בזהירות, על נהג להאט ולהאיץ לסירוגין הואיל וצריך לבחון כל הזמן את תנאי השטח. (עמוד 107 שו' 31-30).

"ש. זה שהייתה נסיעה רצופה אתה מסכים איתי

ת. כן. המחלוקת היא לעניין המהירות " (עמוד 108 שו' 7-8).

מעדות הנאשם עולה כי לא נהג בדרך זו ולא נקט אמצעי זהירות בנסיעתו לאחר, פרט למבט במראות הצד מימין ומשמאל. העד הסכים כי הנאשם לא האט והאץ לסירוגין אלא נסע כל העת בנסיעה רצופה. גם מדברים אלא ניתן להיווכח ברשלנות הנאשם.

העד הסכים כי הנאשם סטה שמאלה כאשר התקרב לכניסה לחניון התחתי וטען כי בכל מקרה צריך היה הנאשם לסטות

שמאלה בגלל מבנה הכביש על מנת להמשיך בנסיעה לאחור. אלא שהנאשם טען כי הסיט את הרכב לשמאל על מנת להתרחק מהמנוח בלבד.

העד אישר כי לא בכל מקרה יהיה נזק ברכב במגע בין הולך רגל לבין רכב, כאשר נזק יכול להתבטא גם בניגוב אבק שמעיד על המגע. לדבריו, הואיל ובמקרה זה לא נבדק הרכב באופן מידי אין ממצא על גבי הרכב הקושר אותו לתאונה ולא די בעדות השומר כדי להוכיח נזק ברכב כתוצאה מהפגיעה במנוח.

לדברי העד, אם יוצר מגע בין הולך רגל לרכב הנוסע במהירות גבוהה אין אפשרות שלא יגרם נזק. אך בניגוד לאמירה זאת אמר בהמשך עדותו: " זה משתנה בין מקרה למקרה ובין רכב לרכב" (עמוד 111 שו' 17).

ובהמשך שוב אישר העד כי " באופן כללי יש אפשרות שהנזק לא יראה, אבל זה משתנה ממקרה למקרה" (עמוד 110 שו' 28). מדבריו עולה כי גם ניגוב אבק על רכב לא יראה תמיד ובתאונה במהירות נמוכה יש אפשרות שלא יראה נזק. בתשובה לשאלה האם נשאר נזק על רכב כתוצאה ממגע עם הולך הרגל אמר: " אני חוזר שוב על התשובה שלי. אין כללי, אין תמיד" (עמוד 111 שו' 22).

העד הסכים כי בנספח ג' לחוות דעתו בעמוד 6-77, יש דוגמא להתנגשות במהירות די גבוהה ובקושי ניתן היה להבחין בנזק. העד הופנה לנספח נוסף לחוות דעתו בו נאמר כי באופן כללי נזק שנגרם לכלי רכב כתוצאה מתאונה עם הולך הרגל הינו מזערי ביותר.

יש להסיק גם מן הספרות שהציג העד בנספים לחוות דעתו כי לא ניתן לקבוע מהעדר נזק על כך שלא היה מגע בין הולך רגל לרכב.

מכאן, העובדה שהתביעה לא הוכיחה קיומו של נזק ברכב, אף לא מסוג ניגוב אבק, אינה יכולה לשמש כתמיכה בהגנת הנאשם כי לא היה מגע בין רכבו להולך הרגל. ולעניין זה, הדבר גם מפחית באופן משמעותי מן המשקל שיש לתת לכך שרכבו של הנאשם לא נבדק סמוך לתאונה.

העובדה שהשומר העיד כי הנסיעה הייתה מהירה, אינה מעידה על גובה המהירות. מדובר בנסיעה לאחור בשטח חניון והעד התרשם וחש כי ביחס לנסיבות זוהי נסיעה מהירה. הרכב נסע ברצף תוך האצה וללא האטה, כך שגם לפי עדות עד ההגנה, מדובר בנהיגה לא זהירה. השומר לא העיד לגבי גובה המהירות בקמ"ש.

לכן, איני מקבלת את החישובים התיאורטיים שערך העד לגבי פגיעה במהירות של 30 קמ"ש בהולך הרגל. איני מקבלת כי יש לכך ביסוס בעדויות. אני שוללת גרסתו כי מכיוון שמדובר במהירות של 30 קמ"ש צריך היה להיות נזק על גבי הרכב. אין לקבוע באופן קטגורי כי הנאשם נהג במהירות של 30 קמ"ש ולהסיק מכך מסקנות. לכן, אני דוחה טענת העד כי הרכב צריך היה להיעצר כ-17 מ' לאחר מקום הפגיעה.

לגבי מהירות נמוכה יותר, של 10 קמ"ש למשל, הסכים העד כי תיתכן אפשרות שלא ימצא נזק ברכב, העיד כי יהיו תמיד ניגובי אבק וסימנים ביולוגיים אך בהמשך אמר שוב " אין תמיד. אין כללים" (עמוד 112 שו' 28). יש להדגיש כי העד התעלם מגרסת הנאשם לגבי מהירות נסיעתו.

עד ההגנה התעלם בחוות דעתו מגרסת הנאשם שנמסרה בחקירתו לפיה פגע בהולך הרגל בצד שמאל אחורי של המשאית. קביעתו של העד כי הנאשם, " ... הרגיש איזו שהיא התרחשות ברכב, זעזוע, נעצר " (עמוד 114 שו' 30-31), אינה מדויקת, וזאת בלשון המעטה. הנאשם חזר ואמר, עד ששינה עדותו בבית המשפט כי הרגיש מכה ברכב. הרגיש כי פגע במשהו.

אין לעד הכשרה רפואית או מומחיות בתחום הרפואה או הפתולוגיה ועל כן העדות שמסר בכל הנוגע לנושאים שברפואה אינם בתחום מומחיות ובתחום הגשת חוות הדעת.

העד העיד כי המנוח היה בתנועת הליכה כשגבו מופנה אל החלק האחורי של הרכב והתקדם בצורה אלכסונית ימינה. (עמוד 115 שו' 27-28). העד שלל את האפשרות שהמנוח הסתובב עם הפנים לאחור לפני הפגיעה משום שמדובר בתהליך שלוקח עד 2.5 שניות והואיל ולא הייתה לו סיבה להסתובב.

אכן, מקובל עלי כי המנוח לא סובב את כל גופו לאחור, שכן נחבל בצידו האחורי ונפל עם פניו קדימה לכביש. אך הייתה למנוח סיבה לנסות ולסובב ראשו לאחור שכן, כפי שהעיד השומר, נשמע רעש הגז של האצת רכב הנאשם המתקרב אליו. קיימת אפשרות שגם שמע את הצעקות של השומר. הזמן לא הספיק למנוח לעצור ולהסתובב לאחור אך בוודאי שהספיק לו לסובב את ראשו לצד שמאל. איני מקבלת טענת העד כי המנוח לא היה ער לסכנה לפני התאונה. הרכב התקרב אליו מאחור, הוא יכול היה לשמוע את רעש הרכב המתקרב, כך שהיה ער לסכנה וסביר להניח כי החל להגיב אליה. אכן המנוח ירד לכביש בשעה שהבחין, או היה עליו להבחין, ברכב הנוסע לאחור. יתכן שבירידתו לכביש טעה בהערכת המרחק או המהירות של הרכב המתקרב. אך אין מקום לטעון כי המנוח העמיד עצמו בסכנה כפי שטוען העד ולכן לא היה ער לה (עמוד 116 שו' 29-30). קיים הבדל בין ירידה לכביש כשרכב נמצא במרחק ממך לבין רכב העומד לדרוס אותך ומגיע בנסיעה מאחוריך. בעת הירידה לכביש יתכן שהולך הרגל סמך על כך שהנאשם הבחין בו ויעצור את הרכב. אך כאשר היה בהליכה על הכביש, ושמע את הרכב מאחוריו, הבין כי מתקרבת סכנה והחל לסובב ראשו לאחור.

אין מחלוקת כי המנוח לא הספיק לסובב את כל גופו לאחור. אך אני מקבלת כי היה עם גבו לרכב והספיק לסובב את ראשו לצד שמאל, בזווית כלשהי. יש להדגיש כי העד התעלם מגרסת הנאשם כי גם הרכב היה בזווית של סטייה שמאלה.

העד נתלה בעדות השומר האומר כי פרק הזמן בין הצעקות שלו לתאונה היה קצר. לטעמי לא ניתן לכמת מונח זה בזמן ולקבוע כי מדובר בפרק זמן בו הולך הרגל לא יכול היה להגיב כלל.

העד מאשר למעשה את עדות השומר לפיה המנוח ירד מהמדרגה לכביש והמשיך בהליכה ומכאן שאינו חולק על עדות השומר כי המנוח לא מעד בעת שירד לכביש. לא מצאתי כל גורם בכביש שיכול היה להביא לנפילתו בדרך שאינה קשורה

לפגיעת הרכב. כמו כן, פרט לגילו של המנוח, לא הובא בפני כל נתון לגבי מצבו הרפואי ממנו ניתן ללמוד על סבירות גבוהה לנפילה עצמית של המנוח.

איני מקבלת את מסקנות העד או הנחותיו בכל הנוגע למנגנון הנפילה והחבלות שנגרמו למנוח כפי שבא לידי ביטוי בחוות דעתו בסעיפים 2.2.6 - 2.2.19. לעד אין מומחיות רפואית כדי לסתור את מסקנות הרופאה המשפטית שהעידה מטעם התביעה.

סביר להניח, כפי שטוען העד, כי לא יתכן שהמנוח נפגע מהחלק האחורי השטוח של הרכב מבלי שנפגע לפני כן על ידי המדרגה האחורית שברכב. אכן לאורך החלק האחורי של הרכב קיימת מדרגה בולטת כך שסביר כי היא פגעה בו ברגליו.

העד העיד כי לפי ניסיונו רב השנים וספרות מקצועית, פגיעה במהירות של 30-40 קמ"ש בפלג גוף תחתון, מסיבה שברים. אך לא ידע לומר מה קורה במהירות נמוכה יותר. כמו כן, עדותו התייחסה לפגיעה של חזית רכב בגוף אדם ולא לפגיעה בנסיעה לאחור, עם חלק אחורי צר מאוד של רכב.

" אין לי ספרות לגבי פגיעה של שטח צר בהולך רגל ואין לי גם ניסיון בזה" (עמוד 121 ש' 30).

לטענת העד לא יתכן כי המנוח נפגע על ידי הרכב בצד שמאל של הראש משום שהחציה הייתה משמאל לימין ואז הצד ימני של הראש חשוף. אך כפי שכבר קבעתי, אין ראיה לכך שבזמן הפגיעה היה המנוח עם צדו הימני כלפי הרכב. הוא אכן ירד מן המדרגה בתנועה מימין לשמאל, אך התכוון להמשיך ישר להמשך החניון, כך שניתן להניח כי כבר התיישר והיה עם גבו לרכב ויתכן שכבר היה עם סטייה דווקא לשמאל משום שהתכוון לחזור לצד השמאלי של החניון. גם העד עצמו הסכים כי המנוח היה עם גבו לרכב.

איני מקבלת גרסת העד כי עקב עדות השומר על נהיגה במהירות גבוהה היה צורך בעריכת שחזור. העד הסכים כי על פי הספרות, הואיל ותאונות דרכים ופגיעה בהולכי רגל תוך נסיעה לאחור, הן במהירות נמוכה, אין משמעות לעריכת שחזור. אלא שלטענת העד כאן, עקב עדות השומר על מהירות גבוהה, היה צורך בשחזור. גם באשר לדברים אלה, עדות השומר אינה מצביעה על מהירות אבסולוטית גבוהה של הרכב, אלא גבוהה ביחס לנסיבות. לא מצאתי כי בנסיבות אירוע התאונה פגעה אי עריכת שחזור בהגנת הנאשם.

העד טען כי הבוחן צריך היה לערוך בדיקות באמצעות מכשיר וריקום אך כאשר התבקש לציין מקרה אחד בו נעשה שימוש במכשיר זה בתאונה של נסיעה לאחור, השיב: "לא זכור לי כרגע" (עמוד 123 ש' 15).

העד הופנה לעדות הנאשם בבית המשפט ולגרסתו שנסע במהירות אטית של 10-15 קמ"ש. העד התעלם מכך בחוות דעתו כפי שהתעלם מהדברים האחרים שאמר הנאשם ואשר עליהם חזר פעמים רבות, כי הרגיש מכה ברכב וכי פגע בהולך הרגל. מכאן שהעד בחר להתייחס לנתונים שאינם עולים מחומר הראיות ובחר לעסוק בהשערות. העד התעלם

מגרסה ברורה של הנאשם שהתייחס לנהיגה אטית ואף נקב בגובה מהירות נסיעתו.

מהירות הנסיעה בה נוקב הנאשם, עולה בקנה אחד עם העובדה שלא נערך שחזור. גם העד הסכים כי תאונות דרכים בנסיעה לאחר הן במהירויות נמוכות ועל כן מהירות הנסיעה הינה נתון זניח שלא מחייב שחזור.

העד לא התייחס למהירות הנסיעה בה נקב הנאשם אך לעומת זאת בחר להתייחס להערכה של השומר בדבר מרחק העצירה של הרכב לאחר המכה. כבר כעת אציין כי מדובר בהערכת מרחק שאינה יכולה לשמש בסיס לחישוב מהירות נסיעת הרכב. כפי שגם ציין העד עצמו בתחילת עדותו בדבר הקושי להתייחס להערכות של מהירות ומרחקים שנמסרות על ידי עדי ראיה. מדובר בהערכת מרחק הנמסרת על ידי עד שהוא עד ראיה לאירוע מלחיץ של תאונת דרכים המתרחשת לנגד עיניו. לטעמי, אין בהערכת המרחק של חצי מטר כדי להעיד על המרחק שאכן עבר הרכב עד לעצירתו.

בהסתמך על אותו מרחק עצירה ערך העד חישובי מהירות לפיהם הגיע למסקנה כי מהירות נסיעתו של הנאשם הייתה 1.5 קמ"ש. אין לקבל קביעה זו הואיל ואינה מבוססת על נתונים מדויקים והינה בגדר השערה רחוקה.

כמו כן אני דוחה את טענת העד כי " הולך הרגל חצה 2 מטר. אחרי 2 מטר הוא איבד את שווי משקלו" (עמוד 125 שו' 26). אין לקביעה זו על מה לסמוך. לקביעה כי הולך הרגל איבד שיווי משקל ונפל אין ביסוס בראיות והיא מנוגדת להודעות הנאשם ולעדו השומר.

המרחק של 2 מ' גם הוא הערכה בלבד ואינו משמעותי לקביעת אחריותו של הנאשם. אחריותו של הנאשם כלפי המנוח התחילה עוד כשראה אותו הולך או עומד על המדרכה וכבר אז היה עליו לנקוט אמצעי זהירות על מנת להימנע מלפגוע בו. אין מקום לקביעה כי מדובר בתאונה בלתי נמנעת לפי חישוב של מרחק חצייה כאשר מדובר בנסיעה לאחר.

כאשר נשאל העד האם יכול להפנות לתאונה בנסיעה לאחר בה נקבע כי מדובר בתאונה בלתי נמנעת לא יכול היה להצביע אף לא על מקרה אחד.

לא רק זאת, העד הסכים כי כל השחזורים והחישובים שניסה לערוך אינם מדויקים שכן מבוססים על הערכות. הבוחן ניסה להסיק מסקנות לפי מהירות נסיעה של הנאשם של 30 קמ"ש ועבר ל 1.5 קמ"ש. ציין כי המנוח חצה 1.5 מ' ולאחר מכן אמר שהכוונה הייתה ל-2 מ'. " לציון שקשה מאוד כי הכל כאן הערכות כל המרחקים" (עמוד 126 שו' 12-13). לכן, לא ניתן להגיע למסקנות חישוביות לפי הערכות אלה.

קביעת העד כי זמן תגובה של אדם חירש ארוך יותר לא גובתה בראיות. גם אם צודק בטענתו, הרי שהיה על הנאשם לנקוט יתר זהירות, לא לנסוע לאחר מרחק כה רב של מעל ל-20 מ', לעצור רכבו מיד כאשר הבחין בהולך הרגל, לפחות להאט את מהירות נסיעתו, לעקוב אחר מהלך תנועותיו של הולך הרגל גם באמצעות מצלמת הוורוס ולא

להמשיך בנסיעה ולהתקרב אליו בצורה מסוכנת שהובילה לפגיעה בו.

העד העלה תרחיש של האירוע שאינו מתיישב כלל וכלל עם העדויות שבתיק. העד העלה כאפשרות כי המנוח נפל מעצמו, השומר ראה אותו שוכב על הכביש, ראה שהרכב מתקרב לעברו ולכן צעק לרכב לעצור. כשהבין שהנהג חרש ולא שומע אותו, ועל מנת שהרכב לא יעלה על הולך הרגל, ניגש לרכב ונתן דפיקה ברכב. העד העלה תרחיש זה כ"אפשרות הכי קרובה למציאות" (עמוד 128 שו' 19) והעיד כי "אני לא יודע על אפשרויות נוספות" (עמוד 128 שו' 22).

כיצד יכול מומחה ההגנה להעלות תרחיש המנוגד לחומר הראיות ולהציגו כאפשרות סבירה. השומר לא ראה את המנוח שוכב על הקרקע לפני התאונה אלא רק לאחריה. השומר ראה את המנוח על הרצפה לאחר ששמע את רעש המכה וראה את המנוח מועף אל הקרקע. השומר גם לא הספיק להגיע אל הרכב ולתת מכה על הרכב. לכן, אני דוחה את התרחיש המוצג על ידי העד.

העד הסכים כי הנאשם הרגיש שהרכב פגע במשהו. הנאשם הרגיש מכה ברכב והשומר העיד כי לא דפק על הרכב. אם כך, כאשר נשללת האפשרות כי השומר דפק על הרכב, נותרה האפשרות היחידה והיא שהנאשם פגע עם רכבו במנוח. יתר על כן, טענת הנאשם כי לפעמים שומר בחניון נותן מכה על הרכב בצורה היתולית, נשללה על ידי הנאשם עצמו שהעיד כי אותו שומר לא נכח במקום.

למרות דברי העד כי זוהי האפשרות הכי קרובה למציאות, הוא הציע גם אפשרות של נפילת המנוח כתוצאה מאיבוד שיווי משקל כאשר ירד מהמדרכה לכביש. אציין כי אפשרות זו מנוגדת לגרסאות אחרות של העד לפיהן אישר כי המנוח היה בגבו אל הרכב. כמו כן, מדובר באפשרות שאינה עולה בקנה אחד עם עדויות השומר והנאשם. בנוסף, אין לייחס משקל לעדות העד בנוגע למצבו הגופני של המנוח שהביא לטענתו, לאיבוד שיווי משקל. אין לטענה זו על מה לסמוך. העד אינו רופא ואין בידו פרטים לגבי היסטוריה רפואית של נפילות קודמות של המנוח, או בעיות של שיווי משקל.

העד התייחס למרחק הטלה במהירות של 30 קמ"ש בפגיעה על ידי חזית שטוחה. זאת בהתעלם מכך שקודם לפגיעה על ידי החזית השטוחה קיבל הולך הרגל מכה מהמדרגה האחורית של הרכב, כך לגרסתו הוא.

אני מקבלת את ההסבר של העד להצבעת הנאשם בתמונה 8 לנספח א' לחוות הדעת. הנאשם נראה מצביע על מקום שכיתו של הולך הרגל. אין בסוס לטענת העד כי הנאשם מצביע על מנח גופו של הולך הרגל כזווית הצל של הנאשם. הדבר אינו עולה מעדות הנאשם. זווית הצל שמטיל גופו של הנאשם בתמונה 8 הינה זווית אלכסון חדה שאינה מתאימה לעדות הנאשם או לעדות השוטר שהגיע למקום ורשם סקיצה לפי צילום שנמסר לו. לפי הסקיצה של השוטר שכב הולך הרגל באופן כללי בזווית ישרה ביחס למשאית.

עוד אציין כי בחוות דעתו התעלם העד מכך שכבר בגרסתו הראשונית של השומר אמר כי שמע "בום".

נוכח כל האמור לעיל אני מעדיפה את העדויות שהוצגו על ידי התביעה ודוחה את חוות דעת ההגנה ואת המסקנות הבלתי מבוססות המוצגות בה.

חוות דעת רפואיות

לבית המשפט הוגשו שתי חוות דעת סותרות.

מטעם התביעה- ד"ר הדס גיפס, רופאה משפטית.

ומטעם ההגנה- פרופ' רומליה קורן, פתולוגית.

אציין כבר כעת כי מצאתי מקום להעדיף את חוות הדעת מטעם התביעה אשר מתאימה גם לעדויות ולדחות את חוות דעת ההגנה אשר כולה השערות והנחות ואינה יכולה לעמוד ביחד עם העדויות ששמעתי.

ד"ר הדס גיפס, רופאה משפטית.

העדה עובדת במרכז הלאומי לרפואה משפטית ומומחית לרפואה משפטית. העדה ערכה חוות דעת (ת/8).

בחוות הדעת קבעה העדה: " על סמך תוצאות הנתיחה בגופתו של מר מ ש שנת לידה 1925 שביצע ד"ר א' טוזוב בנוכחותי, הריני לחוות דעתי, כי מותו נגרם מנזק חמור למוח, עם דימומים תוך גולגולתיים ושברים בעצמות הגולגולת, שנגרמו מחבלה קשה בראש, בשילוב עם דלקת ריאות חריפה אשר אופיינית להנשמה ממושכת. בנוסף נמצאו לב מוגדל מאוד, טרשת בינונית בעורקים הכליליים, צלקות בשריר (הלב) ומצב לאחר השתלת מעקפים. לפי הנסיבות היה מעורב בתאונת רכב כהולך רגל, וממצאי הנתיחה מתיישבים עם הנסיבות "

בעדותה בבית המשפט, הסבירה כי הפגיעה שנגרמה למנוח הייתה קשה: " הפגיעה הייתה קשה מהתחלה. מלכתחילה הוא סבל משברים מורכבים בגולגולת ודימומים במוח. לפי הרשומה הרפואית הוא גם לא זוכר את פרטי האירוע. היה לו אובדן הכרה ראשוני ממנו הוא התעורר. לגבי הדרדרות שלו, הוא התחיל לכאורה מהכרה מלאה, הדרדר הדימומים במוח מתפתחים בהדרגה לא מידים. ככל שהדימומים ממשיך וגדל כך הנזק מחמיר. " (עמ' 32 שורות 9-12).

המנוח היה חולה לב, עבר ניתוח מעקפים לפני זמן רב ולא היה לכך קשר למותו.

בעדותה ציינה כי למנוח נגרמו גם שברים בצלעות וחבלה ברקמת הריאה, שהיוו גורם ראשוני להתפתחות דלקת ראות. מאחר והחבלה בריאה יכולה להוות גורם חשוב בהתפתחות דלקת הריאות ציינה זאת העד בתחילת עדותה. העדה הסבירה כי בכל מקרה הפגיעה בריאה קדמה להנשמה וכי המנוח לא הגיע לבית החולים עם דלקת ראות.

בהמשך הסבירה את קביעתה, כי בסבירות גבוהה החבלות בגופו של המנוח נגרמו כתוצאה ממכה חזקה מאוד התואמת לחבלה ישירה שנגרמה ממכה של משטח חלק:

" הפגיעה היא במוקד אחד, לדעתי. היא בצד שמאל של הפנים והגולגולת. נוצרו שברים מורכבים בפנים עם הרבה קווי שבר ופיסות עצם נפרדות כולל בעצמות הלסת העליונה, האף וארובת העין ושבר דחוס במצח. אלו שברים אפיינים למכה חזקה מאוד. הם לא שברים פשוטים. זה לא שבר שהייתי מצפה לראות בנפילה. עוד מרכיב פה הוא הנזק לפנים של המנוח או העדר הנזק. בנפילה על הכביש על האספלט הייתי מצפה לראות פצעי שפשוף וקרע בפנים היכן שפגע בכביש. במקרה של המנוח בבית החולים נמצא פצע קרע קטן מעל הגבה השמאלית ודימום בארובת העיניים שנבע, לדעתי, מהשבר עצמו בתוך הארובה. זה אומר שבסבירות גבוהה יותר השברים בפנים נגרמו מחבלה ישירה ז"א ממכה של משטח רחב ויחסית חלק כגון: הרכב עצמו בניגוד לפגיעה בקרקע." (עמ' 32 שורות 14-21).

בהמשך העידה כי פחות סביר שהחבלות שנגרמו למנוח הן כתוצאה מנפילה פשוטה עצמית:

"ש. תוכלי להתייחס האם הפגיעות והחבלות שנגרמו למנוח מתיישבות יותר עם פגיעה מגורם חיצוני או מנפילת עצמונית של המנוח

ת. אף פעם אנו לא יכולים להגיד בוודאות. פחות סביר, מהניסיון והספרות, שיווצרו שברים מורכבים ובנוסף חבלה לחזה עצמו, מנפילה פשוטה עצמונית. במקרים כאלה אנו רואים שבר קווי פשוט. בדרך כלל בלי דימומים במוח עצמו." (עמ' 32 שורות 22-26).

לעניין החבלות שנמצאו על ברכיו של המנוח, העידה כי לפיהן סביר להניח שהמנוח נפל קדימה.

לדבריה, על אף שאין בחלקו האחורי של גוף המנוח סימני חבלה עדין ניתן להניח כי נפל קדימה. אחרי אשפוז ממושך היא לא מצפה לראות חבלות בנתיחה חיצונית "וגם לא מצפה לתיעוד ברשומה הרפואית בגלל שהם לא מתעדים חבלות שאינן מסכנות חיים או שאינן בולטות בסקירה הראשונית ובטח אם הוא שוכב על הגב " עומד 35 עמ' 13-14). עוד אמרה כי לא בהכרח היה נוצר סימן חבלה מאחורי הרגלים כתוצאה מפגיעה עם המדרגה שברכב תחילה.

מדברים אלה עולה כי העדר סימנים חיצוניים לפגיעה של מדרגת הרכב בחלק האחורי של רגלי המנוח, אינו מעיד על כך שלא הייתה פגיעה כזו.

העדה העריכה כי החבלה הראשונית הייתה בפנים ובראש מצד שמאל, כאשר הראש מוטת מעט שמאלה. "הוא יכול היה להידחף קדימה וימינה כך גם הברכיים היו משתפשות וגם הוא היה נופל על צד ימין יותר וכך קיבל את השברים בצלעות "עמוד 35 ש' 31-32). לדבריה, אינה יכולה לדעת באיזה כיוון חצה המנוח ביחס לרכב משום שהוא יכול היה להסתובב ברגע האחרון או להיות בהטיה.

נגרמו לו גם שברים בצד ימין של הראש, ברצפת ארובת העין הימנית ובעצם הלסת העליונה היו שברים משני הצדדים.

העדה אישרה כי לאדם בגילו של הנאשם יגרמו שברים בצלעות ביתר קלות.

העדה הסיקה ממצאי הנתחה כי החבלה הקשה בראש יכולה הייתה להיגרם רק כתוצאה מפגיעת הרכב שהיא פגיעה עוצמתית ממשטח חלק. העדה העריכה כי הפגיעה מתאימה לפגיעה במהירות של 30 קמ"ש. התרשמתי כי מדובר בהערכה בלבד שנמסרה על ידי העדה בחקירתה הנגדית כאשר העדה לא נשאלה האם הפגיעה מתאימה למהירות נמוכה יותר. בכל מקרה העדה שללה אפשרות כי הפגיעה החמורה בראש נגרמה כתוצאה מנפילה עצמית והעידה כי זו פגיעה עוצמתית מפגיעה של רכב בעל משטח חלק.

אין להסיק מדברי העדה כי במהירות נמוכה מ-30 קמ"ש תתקבל תמונה שונה.

"ת. כמו שאמרתי הפגיעה בגולגולת, לדעתי, קרוב לוודאי, היא כתוצאה מפגיעה של הרכב בראש. לכן היא יחסית חזקה יותר אבל עם פחות סימנים חיצוניים. רכב הוא לא משטח מחוספס כמו הכביש. הפגיעה בצלעות או בגפים יותר מינונית כי היא מהנפילה על הקרקע שהיא פחות עוצמתית. הגוף מתקפל ונופל בהדרגתיות ולא מוטח על הכביש. זו לא פגיעה במהירות גבוהה של 50 קמ"ש אלא במהירות של 30 קמ"ש. זו הערכה.

ש. הקביעה שהמכה בראש היא מן הרכב, לפי דבריו עכשיו, היא מבוססת על המשטח

ת. כן

ש. זו הקביעה היחידה שלוקחת אותך למסקנה שזו פגיעה מן הרכב ולא מהקרקע

ת. השילוב של כל כך הרבה שברים בפנים ובגולגולת כולל שבר דחוס, שבר שנכנס פנימה ומצד שני העדר שפשוף דרמטי בצד של הפנים שבו הם נגרמו, הופך את הפגיעה בקרקע מחוספסת לפחות סבירה מאשר הפגיעה על ידי המשטח החלק של הרכב." (עמ' 40 משורה 25 עד עמ' 41 שורה 5).

ובהמשך עדותה הדגישה פעם נוספת כי על סמך הפגיעות שראתה בגופת המנוח, אין זה סביר כי הן נגרמו כתוצאה מפגיעה במקום נקודתי ובולט בקרקע והסבירה כי על פניו של אדם שנופל על הקרקע נוצרים בדרך כלל שפשופים. העדה חזרה והסבירה את מסקנתה כי החבלות אינן כתוצאה ממגע עם הקרקע. הנפילה אינה מספיקה לגרום שברים כפי שנגרמו למנוח שכן נדרשת נפילה עם תאוצה.

" על פי הניסיון המקצועי שלי עם קורבנות תאונות דרכים פגיעה של הגוף בקרקע עם כאלה חבלות פנימיות חמורות בראש יוצרת גם ממצאים חיצוניים אופייניים ודרמטיים יותר מאשר במקרה הזה" (עמוד 41 שו' 23-25).

על פי עדותה, על מנת שיווצרו שברים כפי שנגרמו למנוח צריך להיות מרכיב של תאוצה והשברים לא נגרמו רק

כתוצאה מהנפילה.

הוצגה בפני העדה סיטואציה בה נתקל המנוח במשהו תוך הליכתו, נפל על ברכיו ולאחר מכן הוטח פלג גופו העליון על הרצפה. העדה שללה תרחיש זה והסבירה :

"זו הסיבה שהשבר לא יקרה כתוצאה מן הנפילה. כשאדם נופל הוא לא נופל כבול עץ. הוא לא נופל כל הגוף ישר. הגוף שלו קורס כחלק מן התנועה וחלק מן האנרגיה של הנפילה מתפזר בשלבים של הנפילה.... כל הנפילה היא בשלבים כולל כיפוף עמוד השדרה, האגן והברכיים. כדי שכאלה חבלות יגרמו צריך דחיפה, מהירות מסוימת שתגרום לאנרגיה הזאת להיות מספיק גבוהה כדי לייצר אותה "(עמוד 44 שו' 1-5).

העדה העידה כי אינה יודעת מה הייתה תנוחת המנוח כלפי הרכב אך לפי הממצאים בגופה, העריכה כי פגיעת הראש נגרמה מחבלה ישירה בעוצמה גבוהה, כגון על ידי רכב. העריכה כי השברים בצלעות נגרמו כתוצאה מן הנפילה על הקרקע אך גם אינה יכולה לשלול כי נגרמו על ידי הפגיעה של הרכב. היא הסבירה כי יתכן והמכה הגיעה גם משמאלו של המנוח כאשר ראשו של המנוח נוטה מעט לכיוון שמאל והוא נדחף קדימה וימינה. תיאור זה מתאים למצב הרכב הנמצא בסטייה שמאלה ביחס למנוח, כפי שהעיד הנאשם.

עדויות של העדה הייתה מקצועית, אמינה וחסרת פניות. מסקנות העדה מתיישבות עם תיאור התאונה על ידי הנאשם ועל ידי השומר.

פרופ' רומליה קורן- פתולוגית

העדה הינה פתולוגית בהשכלתה ושימשה ראש החוג לפתולוגיה באוניברסיטת ת"א. העדה ערכה חוות דעת מומחה מטעם ההגנה (נ/7).

בחוות דעתה הגיעה למסקנה כי המנוח נתקל במכשול כלשהו על הקרקע וכתוצאה מכך הואץ גופו קדימה, ברכיו השתפשו בקרקע ומצחו נחבל. לטענתה, נסיעת הנאשם לאחור ונפילת המנוח סמוך לרכב הינם צירוף מקרים שעל פניו נראה כתאונה, אך לאור כל הממצאים, אין קשר ביניהם.

העדה סומכת מסקנתה על כך שלא נמצאו סימני מגע בין הרכב לבין חלק גופו האחורי של המנוח. על כך שהמנוח סבל מקיפוזיס שגרם לראשו לנטות קדימה ולמטה ביחס לגוף ועל כן, מצחו נחבט ראשון על הקרקע. לדבריה, לא יכול היה לקבל מכה מהרכב בצד שמאל של הראש עקב הקיפוזיס. העדה קבעה כי המנוח נפל על קרקע בלתי סדירה ונחבל מאחת הבליטות בקרקע בעוד שעל הרכב אין בליטה שיכולה לגרום לפציעות בפנים. עוד סמכה קביעתה על כך שבגיל מבוגר נפילות עצמיות הן שכיחות ורוב הפציעות בגיל מבוגר הן כתוצאה מנפילה עצמית ולא מתאונה.

העדה טענה כי קביעתה של ד"ר גיבס לפיה סביר יותר שהשברים שנגרמו למנוח ייווצרו מגורם חיצוני ולא מנפילה עצמית, אינה נכונה לגבי מבוגרים. בגיל מבוגר יכולים שברים אלה להיגרם גם מנפילה עצמית. קביעתה כי בדרך כלל השברים אינם מלווים בדימום במוח עצמו, גם היא אינה נכונה לגבי אנשים מבוגרים.

העדה טענה כי מבדיקת הממצאים עולה כי המנוח הגיע בהליכה איטית, כשגופו שפוף, אל אחורי הרכב מצדו הימני. סוג הפציעות ומיקומן בגופו של המנוח תואם לתיאורו של ע.ת.3.

לפי חוות דעתה היא קובעת כי שבר הדחיסה בעצם המצח משמאל נגרם כתוצאה מפגיעת המצח של המנוח בבליטה בקרקע על אחת האבנים המשתלבות והשברים המרובים בעצמות הפנים הן כתוצאה מהמכה הנקודתית בעצם המצח. המנוח לא בלם את הנפילה בידיו ואין סימני חבלה בגפיו העליונות. הואיל ולא נמצאו סימני חבלה בחלק האחורי של הגוף היא הסיקה כי כל החבלות נגרמו מהנפילה על הקרקע ולא כתוצאה ממגע עם הרכב. לא נמצאו סימני חבלה על גופו המעידים על מגע עם הרכב.

לכן, הגיעה למסקנה כי נסיעתו של הנאשם לאחר ונפילתו של המנוח הם צירוף מקרים שאין קשר ביניהם.

העדה עוסקת בתחום הפתולוגיה ושימשה בתפקידים בכירים בתחום זה. אך יש להדגיש כי אינה מומחית לאורתופדיה או גריאטריה. כמו כן, בניגוד לד"ר גיבס, אין לעדה תואר ברפואה משפטית ואף לא עסקה בנושא, לפחות לא מאז עלייתה לארץ לפני כ-30 שנים. אצל ד"ר גיבס מדובר בתחום התמחות עיקרי ותחום עיסוק יומיומי. לעומתה, לקראת הכנת חוות הדעת והעדות, היה על פרופ' קורן ללמוד את התחום, לקרוא מאמרים ולהתייעץ עם חבר פרופסור. היא גם היא אישרה כי בארץ לא ביצעה ניתוחים בקורבנות תאונות דרכים.

העדה העידה כי היא מקבלת את הממצאים המפורטים בחוות הדעת של ד"ר גיבס אך אינה מסכימה עם הפרשנות שלה לממצאים.

העדה טענה כי אין שום מרכיב של הדרגתיות בנפילה של אדם מבוגר לעומת אדם צעיר ולכן שללה את דברי ד"ר גיבס כי המנוח קיבל מכה בראש מהרכב והמשך הנפילה היה בשלבים. לטענתה, לא התייחסה ד"ר גיבס לגילו המבוגר של המנוח, שכן בגיל מבוגר כגילו של המנוח הנפילה אינה הדרגתית אלא כמקשה אחת.

"ש. את אומרת שקשישים כן נופלים כדיקט

ת. כן

ש. אין שום מרכיב של הדרגתיות בנפילה של אדם קשיש

ת. נכון. בנסיבות האלה

ש. באופן כללי כשקשיש נופל אין שום הדרגתיות בנפילה

ת. נכון. " (עמ' 141 לפרוטוקול שורות 12-17).

אלא שבהמשך חקירתה מסרה העדה עדות הסותרת דברים אלה. לאחר שהעידה כי המצח פגע ראשון בקרקע ורק לאחר מכן פגעו הברכיים בקרקע, נשאלה העדה כיצד מנגנון נפילה זה מתיישב עם קביעתה כי המנוח נפל כמו "דיקט", והשיבה:

" ת. היה קיפוזיז. עדיין הוא נופל כמו דיקט. אך הקיפוזיז הוא קדימה. האנרגיה מתפצלת גם אם הוא נופל כמו דיקט. עדיין יש הבדלים בין חלקי הגוף כאשר הגוף נופל. לא יכול להיות לגמרי כמו דיקט.

ש. גם בנפילה של הקשיש במקרה שלנו תהיה הדרגתיות בנפילה והוא לא יפול לגמרי כמו דיקט

ת. כן. " (עמ' 151 לפרוטוקול שורות 11-15).

מכאן, שהעדה הסכימה לדבריה של ד"ר גיפס באשר להדרגתיות שבנפילה.

יש לזכור כי בהמשך עדותה חזרה בה העדה לחלוטין מהטענה כי המנוח נפל כמו "דיקט" וטענה כי המילה לא הייתה מובנת לה. (פרוטוקול מיום 26.3.15, עמוד 144 שו' 26-28). התרשמותי הייתה כי העדה הבינה את השאלות, העידה פעם אחת כי המנוח המבוגר נפל במקשה אחת ולאחר מכן חזרה בה והעידה כי נפל בהדרגתיות.

לפיכך, כעדותה של ד"ר גיפס, נפילה של אדם אינה בבת אחת לרצפה אלא נעשית בצורה הדרגתית. ולכן, לאחר שקיבל המנוח את החבלה הקשה והמשמעותית בראשו ונהדף על ידי הרכב, הוא נפל באופן הדרגתי לקרקע ונחבל שוב מהמגע עם הקרקע, כך נוצרו החבלות בברכיים וכנראה גם בצלעות.

פרופ' קורן קבעה כי המנוח היה עם צדו הימני או הימני אחורי לכיוון החלק האחורי של הרכב. לדבריה, קבעה זאת לפי העדויות לגבי כיוון ההליכה של המנוח. אך דברים אלה אינם מתאימים אף לא לעדות מומחה ההגנה שהסכים כי המנוח היה עם גבו לרכב באלכסון ימינה. אין ללמוד מכך שהמנוח היה עם צדו הימני של הגוף לרכב. המנוח נפל קדימה כשראשו לקרקע ולכן סביר כי היה עם גבו לרכב.

העדה קבעה בחוות דעת את כיוון הליכת המנוח מתוך הסקת מסקנות שלא קשורות לתחום הרפואה. העדה התעלמה מהאפשרות כי המנוח היה עם גבו לרכב הגם שמדובר באפשרות סבירה. העדה העידה כי אינה יכולה להסביר את מסקנותיה אלו שכן אין מדובר בתחום מומחיותה:

"ש. את אומרת בעמ' 6 בחוות הדעת שהולך הרגל הלך לכיוון אחורי הרכב ואז נעלם משדה ראיית הנאשם ומכאן

מסקנתך שצד גופו הימני או הימני אחורי היה בכיוון החלק האחורי של הרכב. זאת מסקנה של היגיון ולא של רפואה

ת. נכון

ש. למה מאותו היגיון אי אפשר להגיד שהוא היה עם הגב לרכב

ת. הוא לא היה עם הגב לרכב בגלל שהוא בא מצד הימני של המקום. לכן לא היה אפשרות אחרת בהליכה של בן אדם שהוא בלוק אחד בגלל שהגיל שלו הוא הלך בצד הימני ואחורי של הרכב.

ש. אני אומרת לך שהוא הלך לכיוון רח' הרצל וכן יכול היה להיות עם הגב לרכב.

ת. לא.

ש. תסבירי לנו למה זאת המסקנה שלך

ת. זו לא המומחיות שלי ואני לא אכנס לזה. " (עמ' 141 לפרוטוקול שורות 18-28).

דהיינו, העדה הגיעה למסקנה שאינה בתחום מומחיותה וקבעה לפיה מסקנות, בעוד קיימת אפשרות סבירה כי המנוח היה עם גבו לעבר הרכב, אפשרות שנשללה על ידי העדה ללא נימוק סביר.

אציין כי ד"ר גיפס הייתה זהירה בעדותה ואמרה כי אינה יודעת את כיוון ההליכה של המנוח בזמן הפגיעה ואף ציינה כי יכול היה להסתובב ברגע האחרון. לעומת קביעותיה הפסקניות של פרופ' קורן שלא תמיד התאימו לנסיבות ולעדויות, התרשמתי מעדות אחראית של ד"ר גיפס.

העדה הסכימה לכך שבמנגנון התאונה הנדונה היה מרכיב של תאוצה, ולדבריה, "קצת תאוצה" (עמוד 145 שו' 25). לכן, אני מעדיפה את מסקנתה של ד"ר גיבס כי התאוצה נגרמה כתוצאה מפגיעת הרכב שהעיפה את המנוח קדימה ולא תאוצה כתוצאה מנפילה עצמית.

העדה שללה אפשרות כי במקרה הנדון הייתה אנרגיה חיצונית שגרמה למנוח לעוף וליפול. למרות שלא חלקה על כך שהמנוח עף ונחת לקרקע, טענה כי הדבר לא נגרם על ידי אנרגיה חיצונית. אני מקבלת טענה זו של העדה שכן דווקא העובדה שהמנוח הועף ונחת מתאימה לנסיבות של אנרגיה חיצונית.

העדה הפנתה לכך שלמנוח היה היפוך לורדוזיס (קיפוזיס) שגרם לכך שגבו מכופף וראשו נמצא קדימה ומופנה למטה. מכאן מסקנתה כי הראש לא יכול היה להיות במגע עם הרכב. אין לקבל מסקנה זו. יש להדגיש כי פרט לכך שהמנוח סבל מקיפוזיס לא עמדה בפני העדה תמונה שלמה לגבי מצבו. לא הובאו נתונים לגבי מידת הקיפוזיס ומידת כיפוף עמוד השדרה מהם סבל. העדה אינה מומחית לאורתופדיה ואינה יודעת היכן על קשת האפשרויות היה מצבו של המנוח. לכן, להגיע למסקנה נחרצת בדבר העדר אפשרות לקיום מגע בין הרכב לראש המנוח אינה מקובלת עלי.

איני מקבלת את טענת העדה כי די בכך שהמנוח נתקל במשהו על הרצפה כדי שיועף וינחת. לעניין זה אני מעדיפה את עדותה של ד"ר גיפס כי המכה שקיבל מהרכב היא שהעיפה את המנוח קדימה ולרצפה. כפי שגם עולה מעדות השומר. עדות השומר ועדותה של ד"ר גיפס מתאימות לחבלות הראש הקשות של המנוח.

העדה טענה כי אם נפגע המנוח מהמדרגה שברכב חייבים היו להיות סימנים בגופו. ד"ר גיפס לא שללה אפשרות כי היו סימנים מאחורי הרגליים אך העידה כי הדבר לא נבדק משום שזו הייתה חבלה משנית לחבלות הקשות של המנוח והן משום שחלפו שבועיים עד לביצוע הניתוח. גם העדה הסכימה לכך שתוך פרק זמן של 3 שבועות תיעלם המטומה קטנה.

העדה העידה כי בכל מקרה בו רכב יפגע בהולך רגל, גם במהירות של 1.5 קמ"ש ייגרם לו שבר ברגליים. ולכן, הואיל וכאן לא נגרם שבר ברגליים הרי שלא נפגע מהרכב. אלא שהעדה עצמה העידה כי קיים הבדל בין מהירויות שונות של פגיעה. העדה לא הסבירה מה ההבדל וכן העידה כי דבריה היו כלליים. התרשמתי כי עדותה אינה חד משמעית בנושא זה, ואיני מקבלת קביעה כי בכל מקרה של פגיעת רכב ברגלים של אדם מבוגר, מאחור, ייגרם שבר ברגליו.

איני מקבלת את מסקנת העדה כי המנוח לא יכול היה לכופף את ברכיו. מדובר במסקנה אליה הגיעה העדה רק על סמך עדות השומר כי ראה את המנוח הולך בגרירת רגליים. אין לקבל מסקנות רפואיות רק לפי אמירה של עד ראייה לגבי אופן הליכה של אדם. העדה עצמה ציינה כי אינה יודעת איזו מגבלה הייתה למנוח.

התרשמתי כי בנקודות בהם הועמדה העדה על אי דיוקים בעדותה, התחמקה, ובקשה שלא להיכנס ולדון בהם. כך בעמוד 149 שו' 17 לעניין ספיגת אנרגיה בפגיעה במפרק. כך בעמוד 141 שו' 28 בנוגע למסקנתה באשר לכיוון גופו של המנוח ביחס לרכב. כך בעמוד 149 שו' 26,

העדה התייחסה לבליטות בכביש וטענה כי מדובר בבליטות קטנות וחדות. לטענתה, מעד המנוח בכביש ונפגע כתוצאה מהנפילה על בליטות אלה. היא סימנה אותן על גבי תמונה 8 בנספח א' לנ/6. גם בנושא זה גלשה העדה מחוות דעת רפואית לעדות שאינה קשורה למומחיותה, מצב הכביש. מהתמונות ניתן להיווכח כי מדובר בפני כביש שאין בהם מהמורות, בליטות או שקעים משמעותיים. הבליטות עליהן הצביעה בתמונות עושות רושם של בליטות זניחות.

לטענת העדה נגרם גם השפשוף בברכי המנוח וגם חבלת הראש כתוצאה מהנפילה והמגע עם המשטח. אלא שד"ר גיפס לא מצאה בראש סימני שפשוף או קרעים המאפיינים חבלה כתוצאה ממגע עם משטח מחוספס של פני קרקע.

חבלת הראש הקשה שנגרמה למנוח מתיישבת יותר עם פגיעה על ידי הרכב מאשר עם חבלה כתוצאה מנפילה עצמית. העדה הסכימה לכך שהייתה תאוצה כלשהיא וכי המנוח הועף על הקרקע, ולכן המסקנה המתיישבת יותר עם אופי הפגיעה היא פגיעת רכב.

העדה טענה כי במקרה זה נוצר שבר דחוס בגולגולת אשר גרם בתגובת שרשרת לשברים הנוספים, לשברים משניים. לדבריה השברים הנוספים בפנים לא נגרמו כתוצאה מהמגע עם הקרקע הואיל ואין סימנים חיצוניים על הפנים. אך בהמשך כאשר נשאלה האם יכולים היו השברים להיגרם כתוצאה ממכה ישירה, השיבה: "תלוי באיזה תנאים" (עמוד 152 שו' 21).

כמו כן, גם בהמשך עדותה הסתבר כי טענתה בדבר היווצרות שברים בכל הפנים כתוצאה משבר דחוס בגולגולת, אינה חד משמעית. העדה הסכימה כי לא בכל פעם כשיש שבר דחוס בגולגולת יגרם הדבר להתפצחות של עצמות נוספות בפנים, ואמרה "לפעמים כן ולפעמים לא" (עמוד 53 שו' 4).

אני מעדיפה את מסקנת ד"ר גיבס כי השבר כולל השברים הנוספים בראש נגרמו כתוצאה ממגע עם המשטח החלק של הרכב. אני דוחה את טענת פרופ' קורן כי נוצר שבר בראש שניתן להשוות למנגנון של פגיעת פטיש, דהיינו, כתוצאה מנפילה על משטח בולט אשר גרר את יתר השברים. הבליטות על גבי הכביש אליהם הפנתה פרופ' קורן כבליטות שיכלו לגרום לתופעה זו בקושי נראות בתמונה 8 ואין נמצאות במקום עליו מצביע הנאשם כמקום נפילת המנוח.

לא הוכח כי היו בליטות בכביש שיכלו לגרום לשבר בראש ולשברי המשנה כתוצאה מכך, כגרסת העדה.

העדה התייחסה לבריחת סידן כגורם משפיע על היווצרות השברים למרות שלא היה בידה כל מידע על מידת בריחת הסידן ממנה סבל המנוח, אם בכלל. יתר על כן, היא הסכימה כי השברים הנפוצים בשל בריחת סידן הם בחוליות עמוד השדרה ובעצמות קטנות ודקות, אך לא בעצם קשיחה כמו עצם המצח.

העדה טענה כי עקב גילו של המנוח לא יכול היה להזיז רק את הראש ימינה או שמאלה והיה צריך לסובב את כל הגוף. יחד עם זאת הסכימה כי קיימות דרגות שונות של מידת הזזת הראש וכי לא לכל האוכלוסייה המבוגרת אותה מידת נוקשות של הצוואר. לכן, אני דוחה את הטענה כי למנוח לא הייתה כל יכולת לסובב את ראשו שמאלה, טענה שלא הוכחה ועומדת בסתירה לעדות בני משפחת המנוח באשר למצבו הגופני.

אי דיוקים בעדות העדה ניתן גם לראות בהתייחסותה לאפשרויות פיסיות של אנשים מבוגרים. העדה טענה כי לאדם במצבו של המנוח שעבר ניתוח מעקפים, לא הייתה מאפשרת לשחות עקב חשש להתקף לב. כאשר נשאלה האם יכול היה המנוח לשחות השיבה כי אינה יודעת. הוצגה בפניה עדות של בתו של המנוח ועדות של אשתו שתיארו אדם פעיל שנהג לעשות הליכות, טיולים יומיים וכן נהג לשחות, אדם דינמי מאוד.

העדה טענה כי המגע של הראש עם הקרקע היה מגע עם המצח בלבד, טיעון שאינו מתיישב עם כך שנמצאו חבלות גם על הסנטר. ד"ר גיפס התייחסה בחוות דעתה לכך שבנתיחה נמצא בסנטר דימום תת עור בלתי סדיר וכן בתת-סנטר, ממצאים שפרופ' קורן נאלצה להסכים עמם ואשר סותרים את טענותיה בדבר מנגנון הנפילה של המנוח. אני דוחה את טענתה הבלתי מבוססת כי הדימומים בסנטר נגרמו מהטיפול הרפואיים שלאחר הפגיעה. טענה הסותרת דבריה בתחילת עדותה כי הממצאים בנתיחה מקובלים עליה.

העדה טענה כי דלקת הראות נגרמה רק כתוצאה מהאשפוז אך בהמשך עדותה הסכימה כי יכולה הייתה להיגרם גם כתוצאה מהחבלה בראות.

העדה חזרה בה מהטענה שהעלתה בחוות דעתה (בסוף סעיף 5) לפיה "הבום" ששמע העד לא היה כתוצאה מהמגע של הרכב במנוח משום שלא יתכן שלא יישאר סימן חבלה במקום הפגיעה, ואמרה: "אני לא יכולה לעשות חוות דעת על דברים שאני לא יודעת. אולי בזמן שכתבתי חשבתי ככה היום אני לא יכולה לעמוד מאחורי זה" (עמוד 159 שו' 12-13).

בפני העדה הוצגה טבלה (ת/36) מתוך ספר בשם רפואה פורנזית, אספקטים קליניים ופתולוגיים. טבלה העוסקת במקרי מוות עם שברים בגולגולת בעקבות נפילה מגובה עמידה או פחות. נטען בפני העדה כי המקרים המתוארים מדגימים שברים בודדים או קווים, לא מקרים של "שברים מורכבים עם תזוזה בעצמות הפנים" ולא "שבר מצחי מורכב עם דחיסה" ושברים נוספים בארובות העין, באף ובסינוסים, כפי נמצאו בנתיחה שלאחר המוות(ת/3).

תשובת העדה לא התייחסה ישירות לדוגמאות שהוצגו בפניה ורק אמרה: "אני גם אשת מחקר. במאמרים יכולים להוציא הכול, מה שאתם רוצים. אם אתם רוצים היום שאני אוציא 200 מאמרים שהעישון הוא בריא, אני יכולה להביא מאמרים כאלה. צריך לדבר על דברים קלאסיים. הרבה מאמרים הסותרים אחד את השני" (עמוד 139 שו' 8-6).

איני מקבלת את הסבר העדה המסתמך על גילו של המנוח כהסבר לכך שבמקרה זה נגרמו שברים כה קשים רק כתוצאה מן הנפילה, זאת כאשר הטבלה כללה גם דוגמאות לגבי נפילות של אנשים מבוגרים.

העדה התייחסה בחוות דעתה לאפשרויות שיכולות להביא לנפילתו של המנוח מבלי שבדקה כי אכן סבל מתופעות העלולות לגרום לנפילתו. לא הובאה כל ראיה לכך שלמנוח הייתה היסטוריה של נפילות קודמות או שסבל מתופעות של איבוד שיווי משקל. העובדה שעבר ניתוח מעקפים 30 שנה קודם לתאונה, אינה מעידה על סיכוי סביר לנפילה עובר לאירוע נשוא התיק. העדה התייחסה גם לנושא של לחץ דם אך בעדותה אמרה כי אינה יודעת האם נושא זה רלוונטי. לטענתה "הכל אפשרי" (עמוד 144 שו' 22).

נוכח כל האמור איני מקבלת מסקנות העדה בדבר נפילה עצמית של המנוח ללא קשר לרכב הנאשם שנסע לאחור. אין מחלוקת בין ההגנה לתביעה באשר לממצאי הנתיחה כפי שפורטו על ידי ד"ר גיפס והמחלוקת הייתה לעניין הפרשנות לאותם ממצאים. לאחר שהתרשמתי מן העדויות, אני דוחה את הפרשנות שניתנה לאירוע התאונה על ידי פרופ' קורן. עדותה של ד"ר גיפס הייתה עדות אובייקטיבית שנשענה על הממצאים שנמצאו בנתיחה. הממצאים התאימו לתיאור התאונה על ידי הנאשם והשומר. עדותה של פרופ' קורן הייתה לטעמי עדות בעלת נטייה ברורה להתאים את הממצאים לתרחיש שאינו מתאים לעדויות או לממצאים עצמם.

ראיות נסיבתיות

בניגוד לראיה ישירה, המוכיחה עובדה מסוימת במישרין, הראיה הנסיבתית פועלת בעקיפין; היא מוכיחה במישרין את קיומה של נסיבה, המשמשת בסיס לקביעת קיומה של עובדה, באמצעות הסקת מסקנות שבהגיון ובניסיון חיים. (ע"פ 1888/02 מדינת ישראל נ' מקדאד).

במקרה שלפני, כאמור, לא היו עדי ראיה לעצם הפגיעה במנוח על ידי רכבו של הנאשם. טוענת ההגנה כי כל הראיות שבידי התביעה הינן ראיות נסיבתיות ועל כן לא ניתן לקבוע לפיהן כי הנאשם פגע עם רכבו במנוח ולא ניתן לבסס עליהן את אשמתו של הנאשם.

אני דוחה טענת ההגנה. שוכנעתי ברמה של למעלה מספק סביר בכך שהנאשם פגע במנוח עם החלק האחורי של רכבו על ידי אותן ראיות נסיבתיות שהוכחו בפני.

בע"פ 2132/04, 2404/04 קייס נ' מדינת ישראל עמד כב' השופט א' לוי על משקלן של ראיות נסיבתיות, והאפשרות להכריע את הדין על פיהן:

"כוחן של ראיות נסיבתיות אינו נופל ממשקלן של ראיות ישירות, ואלו כאלו עשויות לבסס כדבעי הרשעה בפלילים. אלא שלהבדיל מראיות רגילות, כוחן של הראיות הנסיבתיות בא להן לא רק על ידי מבחן 'איכותי' בו השופט בודק את הראיה לגופה אלא גם לאור כמותן, צירופן זו לזו ובחינתן כמקשה אחת... הסקת מסקנות על יסודה של מערכת ראיות נסיבתיות מושתתת על ההגיון הבריא, ניסיון החיים והשכל הישר..."

בתפ"ח 54877-09-11 מדינת ישראל נ' דניאל מעוז קבע כב' השופט צבי סגל:

"רק כאשר המסקנה המפלילה המוסקת מן הראיות הנסיבתיות גוברת באופן ברור והחלטי על כל תזה חלופית אחרת - שאינה רחוקה ודמיונית - ניתן לומר שהיא הוכחה מעל לספק סביר"

ההגנה העלתה מספר אפשרויות היכולות להסביר לשיטתה את המכה שהרגיש הנאשם ברכב וכולן נדחו על ידי. כאשר שקלתי זו מול זו את התזה המפלילה שהוצגה באמצעות ראיות התביעה אל מול התזות החלופיות שהציגה ההגנה, הגעתי למסקנה כי יש להעדיף, מעבר לספק סביר, את התזה המפלילה.

בע"פ 4354/08 מ"י נ' יעקב רבינוביץ נקבע:

"... רק אם מגיע בית המשפט למסקנה חד משמעית, כי התרחיש המרשיע הוא התרחיש היחיד המתקשר עם חומר הראיות הנסיבתי, פתוחה הדרך להרשעה".

מצאתי בענייננו כי כך הדבר. אין באפשרויות החלופיות שהוצגו על ידי ההגנה, כדי לעורר ספק סביר בכך שהנאשם פגע עם רכבו במנוח. ראיות המאשימה מוכיחות מעבר לספק סביר כי הנאשם פגע עם רכבו במנוח, ומבוססות על עדות הנאשם, עדות השומר, עדות הבוחן המשטרתי ועדות ד"ר גיפס.

בע"פ 29/79 יחזקאל עזרא בן סלמן סלמאן נ' מדינת ישראל קבע כב' השופט אשר:

"... אין התביעה הכללית חייבת להוכיח את אשמתו שלה נאשם עד כדי ביטחון מוחלט ולשלול כל ספק, אפילו הוא תיאורטי גרידא. חובתה לשכנע את בית-המשפט מעבר לספק סביר, ולא מעבר לכל ספק, ומערכת משפט תקינה לא תוכל להתחשב בספקות שאין מאחוריהם אלא פלפול ריק..."

ו בע"פ 5302/03 מדינת ישראל נ' טל יצחק:

"כידוע, הלכה היא שהתביעה נדרשת להוכיח את אשמתו של נאשם מעבר לספק סביר, ולפיכך היא אינה נדרשת להפריך את ספק, ובוודאי לא כזה שבסיסו בהרהורי לב או בתיאוריה שלא הוכחה".

ודברי פרופ' א' הרנון, "דיני ראיות", חלק ראשון, עמ' 212:

"גם המידה הנדרשת במשפט הפלילי אינה חייבת להגיע עד כדי הוכחה מלאה ובטוחה במאת האחוזים- אם דבר כזה בכלל אפשרי. על התובע לשכנע מעבר לכל ספק סביר אך לא מעבר לכל ספק שהוא, אף אם רחוק הוא ביותר ובלתי מתקבל, על הדעת".

כאמור, חובת המאשימה לשכנע את בית המשפט מעבר לספק סביר ואני סבורה כי עמדה בכך והוכיחה כי הנאשם פגע במנוח. שוכנעתי כי המסקנה היחידה הסבירה בנסיבות שהוכחו בפני היא כי המנוח נפגע מחלקו האחורי של רכב הנאשם.

נסיעה לאחור שלא לצורך ונהיגה רשלנית

תקנה 45 לתקנות התעבורה קובעת:

45. נוהג רכב לא יסיעו אחורנית אלא אם יש צורך בכך, ובמידת הצורך, ולאחר שנקט באמצעים הדרושים בנסיבות הקיימות כדי למנוע -

(1) סיכון או פגיעה;

שוכנעתי כי המאשימה הוכיחה נהיגת הנאשם לאחר שלא לצורך.

הנאשם נסע לאחר מרחק רב של 23 מ'.

לנאשם הייתה אפשרות לנסוע קדימה, להגיע לחניון העילי, לפרוק שם את הסחורה שהוביל ולאחר מכן להסתובב בחניון, ולחזור שוב בנסיעה קדימה.

הנאשם העיד כי בחר להיכנס לחניון בנסיעה לאחר שהבחין כי החניון כמעט מלא. לטענתו ישנו קושי לתמרן בחניון ולהסתובב לקראת היציאה ממנו. לכן העדיף להיכנס לחניון עם החלק האחורי של הרכב דבר שיקל עליו את היציאה ממנו. לטעמי, קושי לתמרן בתוך החניון אינו מצדיק נסיעה ארוכה לאחר קודם לכן.

בניגוד לעדות הנאשם העיד השומר כי בשעת האירוע לא היה עומס רכבים בחניון והוא לא היה מלא. כן העיד כי כלי רכב בסדר גודל של רכב הנאשם נוהגים להיכנס לחניון בנסיעה קדימה.

גם הבוחן המשטרתי העיד כי ניתן לנסוע קדימה. הבוחן הסכים כי בתוך החניון העילי יש צורך בתמרון, אך אין סיבה לכך שהנאשם יסע מרחק ארוך של 23 מ' בנסיעה לאחר. כל זאת כאשר הזמזם האחורי ברכב אינו פועל והוא אינו נעזר במכוון.

מומחה ההגנה הסכים גם הוא כי כאשר אין במקום רכבים חונים לא נוצרת בעיה לבצע תמרון בחניון העילי.

אני מסיקה מהעדויות כי הנאשם העדיף לנסוע לאחר על מנת להקל את היציאה מהחניון לאחר פריקת הסחורה. נימוק זה אינו עולה על הגדרת ה"צורך" שבתקנת התעבורה.

הנאשם בחר לנסוע לאחר מטעמי נוחיות ובכל זאת לא נקט אמצעי זהירות על מנת שלא לגרום סיכון או פגיעה. הנאשם הבחין במנוח בשעה שהסיע רכבו לאחר ועל כן היה עליו לנקוט אמצעי זהירות על מנת שלא יפגע בו. הנאשם לא עשה שימוש באמצעים שעמדו לרשותו ולא עקב במבטו אחר המנוח באמצעות מצלמת הווידאו המותקנת ברכב. הנאשם הסיט את מבטו מהמראה הימנית לכיוון המראה השמאלית דווקא כאשר התקרב למקום עמידת המנוח וכך נותק קשר העין שלו עם המנוח. לו היה הנאשם מביט במסך של המצלמה יכול היה לראות כי המנוח יורד לכביש וממשיך בהליכה והיה מגיב לכך.

אין מחלוקת כי הנאשם לא השתמש במכוון בעת שנסע לאחר. לעניין זה קבע ביהמ"ש המחוזי בדעת רוב בעפ"ת 42557-11-12 יחיאל ניסים נ' מדינת ישראל כי אף על פי שהחוק אינו דורש זאת, היה על הנאשם להיעזר במכוון אחורי או לבדוק את השטח מאחורי הרכב עובר לנסיעתו, כאמצעי זהירות למניעת סיכון ופגיעה:

"... גם אם לא מוטלת על נהג שנוסע לאחר חובה מוחלטת להיעזר במכוון או לבדוק את השטח מאחורי הרכב עובר לנסיעתו לאחר הרי תנאי השטח, דהיינו, הימצאותו של "שטח מת" מאחורי הטרקטור וצפיית הימצאותו של המנוח בחלק האחורי, זמן קצר לאחר ששוחח עם המערער, חייבה את המערער לנקוט באחד מאמצעי הזהירות הנ"ל."

התרשלות הנאשם באה לידי ביטוי בכך שהגם שהבחין במנוח מימינו המשיך בנסיעה רצופה אף תוך האצה. הנאשם לא נהג כפי שנהג הנוסע לאחר אמור לנהוג, להאט לסירוגין ולבחון כל העת את הדרך שמאחוריו.

הנאשם נסע לאחר ברכב מסחרי גדול בחניון צר. היה עליו להיזהר שלא לפגוע בשני אנשים שהיו אותה עת בחניון, המנוח שעמד מימינו והשומר שישב משמאלו. הנאשם, לגרסתו, אף נאלץ להסיט את הרכב שמאלה כדי להימנע מפגיעה. בנסיבות אלה לא די היה בהסטת הרכב אלא היה על הנאשם לעצור את רכבו כדי להבטיח ששני האנשים אינם נמצאים בקרבה מסוכנת לרכבו. אין גם לשכוח כי הנאשם מוגבל בשמיעה. לא בכדי מותקנות ברכבו מצלמה ומראות פנורמיות שתפקידן לסייע לו בעת הנסיעה לאחר. על הנאשם היה להיעזר באמצעים אלו כדי להימנע מפגיעה במנוח.

בנוסף, ברכבו של הנאשם מותקן זמזם המופעל בעת הנסיעה לאחר אשר ביום התאונה לא עבד, החוק לא קובע חובת התקנת זמזם ברכב, אך מטבע הדברים הגיוני כי הזמזם יעבוד אם מותקן ברכב ויהווה אחד מאמצעי הזהירות.

לא אחת נקבע, כי גם אם הנפגע התנהג ברשלנות חמורה אין בכך כדי לנתק את הקשר הסיבתי-משפטי בין המעשה לבין התוצאה שעה שאדם סביר נורמטיבי יכול היה לצפות זאת.

".. התנהגות נפגע - לרבות התאבדות - וכמותה התערבותו של גורם שלישי במערכת, גם זו גם זו אינן שוללות, באשר הן, קשר סיבתי-משפטי בין מעשה או מחדל של הפוגע לבין תוצאה פוגעת, והוא - שעה שהפוגע כאדם מן היישוב היה יכול - נורמטיבית - לצפות מראש את שאירע בפועל. רשלנות חמורה מצדו של הנפגע, ואפילו מעשה התאבדות - באשר הם - אין בהם כדי לנתק קשר סיבתי-משפטי בין מעשה לבין תוצאה. השאלה היא לעולם שאלת הצפיות הראויה, וביתר דיוק קביעת גדרה של חובת הצפיות הראויה.. (ע"פ 8827/01 ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל).

על הנאשם כנהג סביר בנסיבות התאונה היה לצפות אפשרות כי המנוח ירד לכביש. המנוח עמד במדרכה צרה שלמעשה אינה אמורה לשמש מקום הליכה להולכי רגל. יתר על כן, המדרכה מסתיימת סמוך למקום עמידת המנוח הואיל ובמקום יש כניסה לחניון תת קרקעי. לכן, הסתמכות הנאשם על כך שהמנוח לא ישנה מיקומו והמשך נסיעה רצופה לאחר ללא שימוש באמצעי זהירות, מעידה על התרשלותו.

מסקנה

לאור כל האמור לעיל, שוכנעתי כי הנאשם נסע לאחר בחוסר זהירות, פגע עם החלק האחורי של רכבו במנוח וגרם למותו. לכן הנני מרשיעה את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום ג' תשרי תשע"ו, 16/09/2015 במעמד הנוכחים.

רות רז , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בטרם אגזור את דינו של הנאשם אני מפנה אותו לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר. בית המשפט מסביר כי אינו מחויב להמלצות שירות המבחן.

שירות המבחן ייצור קשר עם הנאשם באמצעות ב"כ עו"ד סיוון חורש בטלפון : 0544447063 או עם עו"ד חיים נס - 050-5958992

שירות המבחן מופנה לכך שהנאשם חרש וזקוק למתורגמן לשפת הסימנים.

קובעת לקבלת תסקיר, שמיעת טיעונים לעונש ומתן גזר דין ליום 1.3.16 בשעה 08:30.

הנאשם חייב להתייצב.

המזכירות תעביר את ההחלטה לשירות המבחן.

על ב"כ הנאשם לוודא כי במשך תקופת הדחייה מוזמן הנאשם על ידי שירות המבחן. הנאשם יעדכן את ב"כ האם זומן על ידי שירות המבחן.

ניתנה והודעה היום ג' תשרי תשע"ו, 16/09/2015 במעמד הנוכחים.

רות רז , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

עמוד 37

החלטה

הנאשם התייצב לכל הדיונים. איני מוצאת מקום להטלת ערבויות בשלב הזה.

ניתנה והודעה היום ג' תשרי תשע"ו, 16/09/2015 במעמד הנוכחים.

רות רז , שופטת

הוקלדעלידיטובהגבע